

oázis

25 éves jubileum

Nem a hamut őrizzük, hanem tápláljuk a tüzet!

Foto: Kuslits Levente

- ❖ Ami Schönstattot egyedülálló isteni művé pecsételi, az mindig a feszültség a személyes nyomorúság és az isteni könyörület között.
- ❖ Jézusnak nem szokása, hogy a követői előtt álló utat kátyúmentesítse, kiegyenesítse, leaszfaltozza és csúcs-szuper járgányokat adjon a közlekedésre...
- ❖ Kentenich atya mindig büszke volt, ha a közösségeiben erős, sajátos egyéniségű emberek voltak, akiket ő nem „borotvált simára”.
- ❖ Találkoztam Vele. És mellette nem lehet másként létezni, csak férfiként.
- ❖ Ha lelkipásztori szemmel nézve „értékrangsort” kellene állítanom, a Ti Schönstatt-csoportotok aranyérmes lenne.

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava... 3
Esszé 5
Mindennapjaink 9
Aquila nővér a kezdetekről 26
A pápára figyelünk 30
Kentenich atya tanításából 31
Lépcsőházi beszélgetések 33
Élő háziszentély 36
Adja tovább a mikrofont! 39
Női rovat 44
„Bak-elit” 46
Őszülő idő 48
Gyereknövelde 49
Ép lélek ép testben legyen! 53
Főzőcske 56
Nincs/Van boruk! 57
Gólyahír, Gyerekszáj 58
Schönstatti hírek 59
Családakadémiai híradó 65
Fiatalok Oázisa 66

Az Oázis keresztény szellemiségű családpedagógiai folyóirat.
Családok készítik családok számára.
Újságunkban a házas- és családi életünkben szerzett megtapasztalásainkat osztjuk meg egymással.
Mint minden újságban, előfordul, hogy az írásokat szerkeszteni kell.
Minden komolyabb változtatást megküldünk a szerzőknek, az apróbb módosításokat csak azoknak küldjük, akik elérhetőségeik megadásával együtt jelzik ezt az igényüket.
Köszönjük a Soproni Régió közreműködését Virágh Péter és Anna vezetésével. Következő számunkban keressük a megoldásokat, mi segít nekiünk válsághelyzetekben (akár kapcsolati, akár pénzügyi válságról van szó).
Házigazda a **Budapesti Régió** lesz, lapzártá: **2009. március 15.**
Várjuk írásaitokat a következő címre:
Sallai+Karikó
oazis@schoenstatt.hu

OÁZIS 2009. február, XIX. évf. 1. (54.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 21/382-8558, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva

• **Készítették:** dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédi István és Cecília, Gál László és Szilvi, Gerencsér Tamás és Ildikó, Horváth Attila, Teca, Horváth László atya, Kuslits Károly és Panka, Mészáros Zsuzsi, Nádudvari András és Rita, Papp Zoli és Csilla, Stagl Laci és Szilvi, Teleki Béláné, Tompa Mihály és Viola, Uzsalyiné dr. Pécsi Rita, dr. Varga József és Kata, Vértesaljai János és Vali, Vida Katalin, Virágh Péter és Anna

• **Szöveget gondozta:** Guldné Gelencsér Noémi

• **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika

Nyomás: OOK-press Nyomda, 8200 Veszprém, Pápai u. 37/a.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk működését a 73200134-10000434 számlaszámon, illetve a Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítványt, mely az építkezést a 73200031-11252201 számlaszámon szolgálja.

Vettük magunknak a bátorságot, hogy a csillagok felé nyújtsuk ki a kezünket

25 évvel ezelőtt itt, Magyarországon elindult valami Kentenich atya nyomán: Tilmann atya az ő szellemében, köztünk és értünk dolgozott. Az ő munkája és sok-sok család közreműködése bőséges gyümölcsöt hozott.

Elmondhatjuk mi is, akik itt együtt vagyunk, és azok nevében is, akiket képviselünk, amire Kentenich atya 1939-ben, Schönstatt 25 éves fennállásának megünneplésekor utalt, hogy a Szűzanya gyarlóságainkkal együtt is használt minket: „Gondja volt rá, hogy folytonos kudarcaink ellenére is vettük magunknak a bátorságot, hogy újból a csillagok felé nyújtsuk ki a kezünket.”

Hálával és szeretettel gondolunk közösségünk minden családjára. Azokra is, akik valamikor – egyszer vagy többször – itt voltak, és már nem tartanak velünk kapcsolatot. Nektek, jelenlevőknek, és mindazoknak, akiket képviseltek, köszönjük, hogy vagytok, itt vagytok és ilyenek vagytok. Jó érzés, hogy van fiú- és leánymozgalom, és itt vannak a képviselőik... Azokat is itt tudjuk közel a szívünkhöz, akik már a mennyországban gondolnak ránk és örülnek nekünk, velünk: Kristóf János schönstatti pap, Gamper Traude, Sonja és kis Anna, Anker Irmí, Kozma András, Papp Sándor, Csányi Ági és Hajdu Tibor. [...]

25 év távlatából világossá vált számunkra jobban, sokkal jobban, hogy mennyire idevágó az a törvényszerűség, hogy gyarló, gyenge eszközöket szemel ki magának a Szűzanya, hogy ne tévesszük össze saját magunkat Ővele. Mindenki világosan láthassa, tudhassa, hogy ami akkor elindult, az az Ő műve, az Ő munkája, aki „csodálatosan Hatalmas, csodálatosan Jóságos és csodálatosan Hűséges”, ahogy Kentenich atya a második alapító levélben mondja 1939-ben, a 25 éves jubileumon. [...]

„Először mélyüljünk el a hagyományban, hogy bensőleg belegyökerezzünk mindabba a sok kegyelmi ajándékba és megélésbe, amelyeket a Jóisten adott a családnak, hogy ezáltal szert tegyünk arra a képességre, hogy állást foglaljunk a modern áramlatokra vonatkozóan.” (1968. 03. 24.) – tanácsolta Kentenich atya. Követve az Ő felszólítását, ki-ki a saját tapasztalataiból meríthet közülünk. Milyen kegyelmi ajándékokat köszönhetünk meg? Akik a leghosszabb időszakra tekinthetünk vissza, mi mindent kaptunk az elmúlt két, két és fél évtizedben? A folyamatosan bekapcsolódó családok mi mindent kaptak, miközben ők maguk is gazdagították a közösséget?

Itt vannak a látható, dologi ajándékok, a területek és az épületek. Az öreg MHC, mellette három és fél telek, az új MHC, a Diós Ház, a kis MHC. Odafönn az öt hektáros Csemfa az erdei szentéllyel, mely utóbbi Rábel István keze munkája... Akik legalább négy év óta kapcsolatban vannak Óbudavárral, megélhették a kápolna építését, felszentelését, majd mellette idén az impozáns képzőház elkészülését.

Hány gyermek köszönheti az életét annak a körülménynek, hogy szülei kapcsolatba kerültek Schönstattal! [...] Gondoljunk előre, és képzeljük el azt a sok áldást, melyet a Jóisten rajtuk keresztül és az ő testi vagy lelki gyermekeiken keresztül árasztani szándékozik az egyházra, a társadalomra!

... időzzünk el újra meg újra, csendben, lélekben saját magunknál, az ismerős családoknál, szülőknél és gyermekeknél, akik részesülhettek, részesülhetnek a lelki átalakulás, a lelki otthonosság és az apostoli gyümölcsözőség kegyelmeiben a házasságuk, a családi életük, a gyermekeik nevelése számára...

Mindez a szeretetszövetség jegyében jött létre. A Szűzanya kiválasztott és kiválaszt bennünket, gyarló családokat, és várja, hogy a szeretetére viszonsszeretettel válaszoljunk, nem azért, mert feltételt akar szabni a szeretetének, hanem azért, mert a viszonsszeretet teszi lehetővé az élet áramlását.

Befejezésül a [...] zsinatunk [jubileumunk] utáni időszakra is gondolva idézzük Atyánk és Alapítónk útmutatását:

„Nem szabad csupán csatornának lenniünk, mely átengedi az igazságot, a szeretetet és a kegyelem vizét, hanem **tartályoknak is** kell lenniünk, hogy sajátunk legyen az, amit továbbadunk.”

(Részletek a 2008. októberi zsinaton elhangzott előadásból)

Lily Kékes és Rita

Az újságunkban idézett kiadványaink megrendelhetőek:

a **Családok a Családért Egyesület** kiadványai:

Mészáros Zsuzsa, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2., Telefon: 21/382 8558

a **Családakadémia-Óbudavár Egyesület** és a többi kiadó kiadványai:

kiado@csaladakademia.hu Palásthy Imre, 8175 Balatonfűzfő, Kilátó köz 3.

Tel.: 20/989 2759

Nem őrizni akarjuk a hamut, hanem égve akarjuk tartani a tüzet!

(Részletek Gertrud-Mária Erhard nővér
a 2008. októberi zsinaton elmondott előadásából)

A 25 éves jubileumi év jelmondata: HŰEK MARADUNK... Amikor meghallottam, a szívemben azt gondoltam, ez *telitalálat*. Kentenich atya gyakran idézte a régi római alapelvet: „Minden birodalmat ugyanazon eszközök és erők tartják fenn, melyek eredetileg életre hívták.”¹ Ha Önök most, amikor Tilmann atya búcsút vett életművétől és kedvenc gyermekétől: a magyar Schönstatt-családtól, azt mondják: *Hűek maradunk*, akkor én ezt éppen így értem: a Magyar Schönstatt Családot ugyanazon eszközökkel akarják továbbvinni, mint amelyekkel felépült. Ugyanezt szépen jelzi a 2009-es Schönstatt-falinnaptárunk is, melyben kizárólag Tilmann atya mondatai szerepelnek.

Útközben egy kis vállalkozás cégtábláján akadt meg a szemem. A név alatt ez a szlogen állt: „A jövőnek szüksége van hagyományra.” Némelyekre a *Hűek maradunk* éves jelmondat is először statikusan, a múltira orientáltan hatott. A hagyományhoz való hűséget azonban nem akarjuk összetéveszteni a minden fennálló valósághoz való merev és vak ragaszkodással. Egy ige-kártyán olvastam évekkkel ezelőtt: „A hagyományhoz való hűség nem azt jelenti, hogy megőrizzük a hamut, hanem hogy égve tartjuk a tüzet.”

Ez az! Erről van szó! A Magyar Schönstatt Családban tűz ég. Ez volt a benyomása Zollitsch érseknek is áprilisban. A *Hűek maradunk* tehát annyit jelent: égve akarjuk tartani ezt a tüzet. A hűségnek ez a felfogása nem eredményez megmerevedést, hanem egy felettből teremtő folyamatot...

[...] Többek között a következőket mondta Kentenich atya Gódány Róbertnek:

„Schönstattnak át kell járnia egy nemzet szívét és elméjét, csak így tud gyökeret verni. Hogyha nem ivódik bele a szívbe és az agyba, akkor elveszik. Na-

¹ „Omne regnum iisdem mediis continetur, quibus conditum est.”

Lásd: Kentenich J.: Schönstatt életének titka, I. rész, 81. old.

gyon sok múlik azon, hogy akik Schönstattot a 'külvilágnak' felmutatják, azokat lélekben valóban megragadta, hiszen ez az, amit a mai ember akar. Nem akar sok elméletet, életet szeretne.

Őn számára is nagy előny lehetne, hogyha nem csak egyedül állna, hanem a (honfi)társai közül néhányan magával lennének, hárman, négyen, öten, hatan... Akkor idővel az egész nemzetet meghódíthatnák...

Magába kell engednie Schönstatt szeretetáramlását, hagyni, hogy átítassa, és embereket kell keresni, akik szintén képesek ezt befogadni. Amikor egy kis sereget képeznek – nem kell, hogy sokan legyenek –, akkor ezt az áramlatot vezessék Magyarországra, onnan pedig Oroszországba.”

Róbert és Rita hagyták egészen mélyen átítatni a szívüket és agyukat Schönstatt szeretet- és életáramlatával. És valóban kerestek három, négy, öt, hat honfitársat, akik képesek voltak mindezt befogadni, és közösen elkezdtek meghódítani a nem-

zetet úgy, hogy most már nem csak három, négy, öt honfitársunk részese ennek, hanem háromszáz, négyszáz, ötszáz... Valóban egy kis sereget képeztek, mellyel arra törekednek, hogy meghódítsák az egész nemzetet. Kentenich atya nemcsak Magyarországról beszélt, hanem a világhatalomról, Oroszszágról, azaz a magyarországi Schönstatt-család hatósugarát kiterjesztette a határokon túlra.

Kentenich atyánk szavai értékesek és útmutatóak nemcsak Róbert és Rita, hanem mindannyiunk számára. [...] Nem az atyai szavak és találkozások mennyisége, hanem a minősége a mérvadó. Ami nekünk adatott, azt át kell rágnunk, ki kell aknáznunk – gazdálkodnunk kell vele, mint a talentumokkal, amelyekről a Biblia beszél. Még valami megnyugtató: nem kell a személyes találkozás Kentenich atyával, az ő megtapasztalása ahhoz, hogy karizmájának a részesei legyünk, melynek köszönhetően gyümölcsözők lehetünk, mellyel meghódíthatjuk a nemzetet (nemzeteket)...

Pál apostol nem találkozott életében az Úrral – ám Krisztus nem hatotta át kevésbé, mint a többi apostolt, ellenkezőleg. A kereszténység működésének a története nagyrészt a tanult, zsidó Pál működésének köszönhető, akit az Úr a damaszkuszi órában személyiségének egészen a gyökeréig áthatott és megfogott. Ez jó ómen nekünk, akik hasonló helyzetben vagyunk Isten emberével, Kentenich atyával kapcsolatban, aki a mai kereszténység küldetésének hordozója. Róberten és Ritán kí-

vül egyikünk sem találkozott vele személyesen, amikor még itt a Földön élt, de minket is megragadott, mi is kaptunk különleges adományokat és feladatokat.

Az óra parancsa: Hűek maradunk Kentenich atyához, aki garantálja számunkra a mai időkben Krisztus és Mária közelségét. Hűek maradunk Kentenich atyához és az ő karizmájához – a mi magyar módunkon.

[...] Apostoli mozgalom vagyunk. Ezt jelképezik a schönstatti szentélyekben Péter és Pál apostolfejedelmek. Két erős és két nagyon különböző ember. Mindketten gigantikus teljesítettek a kereszténység számára, miközben versengtek egymással, hogy teljesítsék Isten akaratát, ahogy az Apostolok Cselekedeteiben olvashatjuk. Pál szemtől szemben ellentmondott Péternek, amikor a fiatal egyház jövőjének egy kulcskérdése forgott kockán, de ezzel egyidejűleg tisztelte Péter tekintélyét, akire az Úr rábízta a „mennyország kulcsait”: „te vagy Péter, a szikla, és erre a sziklára építem Egyházamat.”

[...] mi mindnyájan, amikor vezetői felelősséget hordozunk, megéljük, hogy nem vagyunk tökéletesek. Gondoljunk például arra, amikor Péter átélte a gyengeségét: háromszor megtagadta az Urat. Magam is, minél idősebb leszek, annál inkább arra a meggyőződésre jutok, hogy Jézus Pétert nem a gyengesége ellenére választotta ki a posztra, hanem azt akarta, hogy Péter átélje a gyengeségét, mielőtt átveszi a felelősséget. Azt akarta, hogy beékelődjön a tudatalattijába: nem ő, nem saját erőből tesz nagy dolgokat – Isten az, aki működik általa.

Itt érintjük Pál apostol életének titkát is, aki azt írhatta: ha gyenge vagyok, akkor vagyok erős – nem a gyengeségem ellenére vagyok erős, hanem azért vagyok erős, mert gyenge vagyok –, mert akkor Krisztus ereje nyilvánul meg bennem. Pálnak le kellett esnie a lóról, amikor találkozott Krisztussal, aki olyan mélyen megérintette őt. Megvakult és hagynia kellett, hogy vezessék, mint egy gyermeket. Bizonyára ott tapasztalta meg először: ha gyenge vagyok, akkor vagyok erős. Pál apostol nagy ellentéteket ötvöz magában: „Ugyanaz a Pál az, aki panaszkodik és szenved és tehetetlennek érzi magát, de aki egyidejűleg ujjong és szeretné az egész világot meghódítani.” (Kentenich atya: 1949. évi októberi levél)

Akkor tudjuk alkotó módon kezelni ezt a feszültséget, ha erős férfiak és nők vagyunk, és egyidejűleg az Atya fiai és lányai, az Atya gyermekei vagyunk. Egy gyermeknek nem kell mindent tudnia: egy gyermeknek van apja és anyja, ezért tud erőssé válni. Ha kibírjuk ezt a feszültséget, ha alkotó módon kezeljük, akkor gyümölcsözők leszünk az apostolkodásban.

1966-ban Kentenich atya egyszer a közösség vezetőihez szólt, mikor feszültséget érzékelt a nemzedékek között. Szavait elsősorban a fiatalabb vezetői rétegnek szánta. Először is tanulmányozásra buzdított: elvárta, hogy a schönstatti gondolkodás- és vezetői módban napra készek legyenek. Majd azt mondta: „Lehet, hogy néhány dologban ügyesebben járunk el, mint az idősebb főnöknők; lehet, hogy holnap, holnapután sokan közülünk Isten tudja, milyen okosak leszünk: ismerjük a kormányzás művészetének törvényszerűségeit, nem tudom, milyen törvény-

szerűségeit, ragyogóbban tudunk beszélni, nagyobb betekintéssel rendelkezünk, mint az idősebb nemzedék – ez mind lehetséges! Ám ami Istent lehozza közénk, ami Schönstattot egyedülálló isteni művé pecsételi, az mindig a feszültség a személyes nyomorúság és az isteni könyörület között.” (1966. 04. 25.)

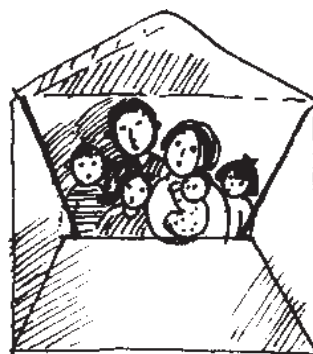
Hűek maradunk Kentenich atyához. Akkor megtanuljuk nemcsak a fejünkben, hanem a szívünkben is: ha gyenge vagyok, akkor vagyok erős.

Meg kell köszönnöm mindnyájuknak a bevetésüket. Nagyszerűnek tartom, amit teljesítenek. Köszönet a vezető családoknak is: a Csermák, Endrédy, Gódány és Ther házaspárnak. Ők is részesei Schönstatt lét-törvényeinek ebben a magyarországi Schönstatt Család kihívó, átalakuló helyzetében. Önök együtt erős csapat – hasonlóan a 2000 évvel ezelőtti apostolokhoz. Önök egy „kis sereg”, melyet a Szűzanya arra szeretne felhasználni, hogy „idővel meghódítsa az egész nemzetet”. Kentenich atyának nagy öröme telik Önökben. Mindig büszke volt, ha a közösségeiben „eredetiségek” voltak, azaz erős, sajátos egyéniségű emberek, akiket ő nem „borotvált simára”. Erős, nemes embereket akart adni az egyháznak, olyan készséges embereket, akik egészen kinyílnak Istennek. Embereket, akik szabadok – a „kordában tartott szabadság lelkületével” (ahogy korábban megfogalmazta). Embereket, akik képesek felelősséget vállalni, és egyidejűleg be tudnak illeszkedni az egészbe.

„Boldogasszony Anyánk, régi nagy Pátrónánk! ...Magyarországról, édes hazánkról, ne felejtkezzél el szegény magyarokról!” – Szívesen énekelem Önökkel ezt az énekét.

Szűzanya, Háromszor Csodálatos Schönstatti Anya és Királynő, „ne felejtkezzél el szegény magyarokról”!

Ezért vagyunk itt, ezért könnyörgünk, ezért égünk. „Kis seregként” szeretnénk „Schönstatt életáramlását szívünkön és agyunkon” keresztüláramoltatni, „magunkba fogadni Schönstatt szeretetáramlását”, és szeretnénk „embereket keresni, akik ezt befogadni képesek”. Így akarjuk „idővel az egész nemzetet meghódítani”. (vö. Kentenich J.)

A gyökerekből növekszünk

A „régiek” üzenetei az összetétel érintésével érkeztek hozzánk. A vezetők – testben vagy lélekben – mindig „megmártották” mondandójukat a gyökereknél. Ez gyengéd, ugyanakkor erőteljes biztonságot jelentett nekünk, a később csatlakozóknak! A gyökereket, az onnan fakadó hitelességet mindvégig éreztük. Szépnek tartottam, hogy így minket is bevontak ebbe az erőterbe.

Az évek során hitelesnek, őszintének és igaznak tartottuk azt, hogy küszködő házaspárokat láttunk. Nem akartak jobbnak látszani, mint amilyenek. *Például a kegyelmi tőkére lehet úgy is tanítani, hogy „engedem”, hogy mások beelássonak az életembe. Ehhez szavak sem kellenek! S ez nagyon jó; számunkra nagyon fontos a nehézségeket együtt hordozó közösség!*

Kaptunk még: új látásmódot („minden mögött felfedezzük a Jóistent”). A számunkra kellemetlen, nem jó dolgok mögött is. Nemrégiben azt mondták egy munkahelyen: „Majd beletörödsz Te is!” Ilyen sekélyes dolgot sohasem hallottunk itt! Mennyivel másabb az, hogy keressem mögötte az Isten szándékát! Ha sok nehézséggel találkozom, alkalmazhatom a Schönstattban tanultakat. Ez erőssé tesz.

Ebben a lelkeségben az életről lélektől beszélünk, s ez jó. A földön járunk; a földön járókhoz szólunk, s a földön járókban akarjuk Isten ujját felfedezni. A mai gigantomániás korban kicsi dolgokkal akarunk foglalkozni, kicsi lépésekben szeretnénk az életszentség útját járni. Mégis hisszük, hogy ezek az igazán nagy dolgok!

Az elfogadó, irgalmas légkört még nagyon jó volt megtapasztalni. S azt az alapmagatartást, melyet a „nevelt nevelő” kifejez. Kentenich atyában sokszor rácsodálkoztunk, milyen időszerű, korát meghaladó volt!

A lelkeséget megismerve azonban nem lett könnyebb az életünk. Az „Erős Asszony” néha nagyon sokat vár tőlünk... Az áldozat-tőke, a kegyelmi tőke talán általunk is gyarapodott. Jó, hogy ezt is kaptuk Schönstattól. A nehézségek formáltak, formálnak minket. Jó, hogy van (fizikailag is) magyar Szentély, mellyel érintkezhetünk; ahová lélekben vagy valóságosan betérhetünk!

Nagy családdá fejlődött a magyar Schönstatt! Hálát adunk, hogy 25 évvel ezelőtt néhány ember követte a halk hívást, és bizakodón megindultak ezen az úton, hogy sokakat magukkal hívjanak!

A Szűzanya hatalmas asszony

Egyik reggel kicsit megkésve indultam az iskolába a gyerekekkel, amikor az autóba beülve nem bírtam a férjem által behúzott kézféket kiengedni. Már csak 10 perc volt 8 óráig, és én még mindig az autóban erőlködtem. Végző kétségbeesésemben felhívtam férjem, aki azt javasolta, hogy a szomszédtól kérjek segítséget.

A szomszédunk nagyon készséges volt, egy perc alatt kiszabadította az autót rögzített helyzetéből, de ekkor már csak 5 perc volt 8-ig. A gyerekek kétségbeesve csipogtak a fülemből, hogy el fognak késni és megszidják őket. Azzal tudtam csak biztatni őket,

hogy a Szűzanya hatalmas asszony. Meglátjátok, Ő segít.

8 óra 1 perckor értünk az iskola elé, így mindegyik gyerek elkésett. Ennek ellenére délután nagy örömmel fogadott Katánk: „Anya, a Szűzanya tényleg hatalmas asszony! Képzeld, éppen pisilni ment Sári néni, ezért nem vette észre, hogy elkéstem, csak azért kiabálta le a fejem, hogy miért most pakolok ki a táskámból, amikor már vagy fél órája itt vagyok!” Orsi és Luca egyáltalán nem kapott szidást a késésért.

Barátsággal evangelizálni

A'80-as évek végén nagyon nehéz volt az egyházi iskola szabad levegője után a főiskolán szembesülnöm a vallásellenességgel. A filozófia tanárnő volt a legkeményebb hangú támadó. Dolgozott bennem, hogy szegény csoporttársaim ezt hallva hamis képet nyernek a hitről, ezért felálltam egyszer az egyház védelmében. Azt gondoltam, erre a helyzetre vonatkozik a „Ne féljete, mit szóljatok, majd megadatik” c. ígélet.

De nem így lett. Annyira izgultam, hogy belekeveredtem abba, amit mondtam. Úgy megdöbbentem, hogy miért nem segített a Szentlélek. És akkor azt értettem meg belülről, hogy nem ez az út. Szeretettel kell az ilyen emberhez közelíteni, nem vitatkozással, nem a kesztyű felvételével. Legközelebb inkább megkérdeztem, ne hozzak-e neki valamit a büféből. Ettől persze ő döbbent le.

Egy csoporttársnőmmel kapcsolatban is sokat tanított az Úr. Annyira szerettem

volna „megtéríteni”. Egy bölcs lelkiatyám azt tanácsolta, hogy ne adjak neki könyvet, se misére ne vigyem el, inkább várjam meg, míg beérik a dolog. Ezért inkább csak mellette próbáltam maradni: tanultam vele. Sőt egyszer azt kérte, hogy kísérjem el Billy Graham evangelizációjára. Vele mentem, de közben azért imádkoztam, találja meg az igaz hitet.

Az volt a döbbenet, hogy tényleg nem kellett tennem semmit. Az aulában egyszer sírva fakadt, hogy milyen nagyon vágyik a keresztségre, hogy katolikus legyen, de nem vették komolyan. Csak egy nevet mondtam, egy atyáét. Ez a Szentlélek volt, mert nem is ismertem a papot igazán. „Véletlen” volt, csak úgy jött.

Ez a lány ma többgyermekes anyuka, és nagyon szereti a Jóstent.

Azóta is ezt érzem személyes hivatásomnak, csak úgy „lenni” a rábízottak és a kollégáim mellett. „Barátsággal evangelizálni.” És a Szentlélek úgyis dolgozik.

Otthonra találtunk Schönstattban

Házaspárként és egyénileg is nyolc évre tudunk visszatekinteni Schönstattal kapcsolatban. Szép nyolc évre.

2000-ben voltunk először Óbudaváron. Azzal „küldtek” el bennünket barátaink (W. Pál és Ági), hogy ez jó lesz nekünk. Semmi sem kötelező, csak a mosogatás. [Ma már ez sem, a nagyipari mosogatógépek köszönhetően. A szerk.]

A kedves olvasó láthatja ebből, hogy elhalmoztak bennünket információval! Én (a férj) nem voltam vallásos, nem éreztem kapcsolatot Istennel. Feleségem szívesen elment volna, de nem éreztem kényszernek, hogy elmenjünk egy katolikus közösségbe, hát rábólintottam, és a kedvéért örömmel indultam.

Az odaérkezésünk napján már vissza is akartam fordulni. Még szerencse, hogy vásároltam egy sportújságot, mert így volt mivel csapkodni a legyeket a szobában. Meglepett, hogy az ágyneműket a lépcsőfordulóban kellett összeválogatni. Minden ágy és szekrény más volt. Kicsit fel is voltam háborodva a körülmények miatt. Mindezeket te-

tezte a játszótéri viszonyok látványa. Leszakadt hintát, nagy gödröt, rozoga ping-pongasztalt találtunk. Na és persze egy kedves fiatal házaspárt. Ez a kettősség egy kicsit érthetetlen volt számunkra. [Ezek voltak a „hőskori” állapotok. A szükség elősegítette, hogy csak az igazán erős házaspárok maradjanak meg a közösségben. A szerk.] A feleségem nyugtatásának engedve abban maradtunk, hogy egy napot mindeképpen várunk és a többit majd meglátjuk.

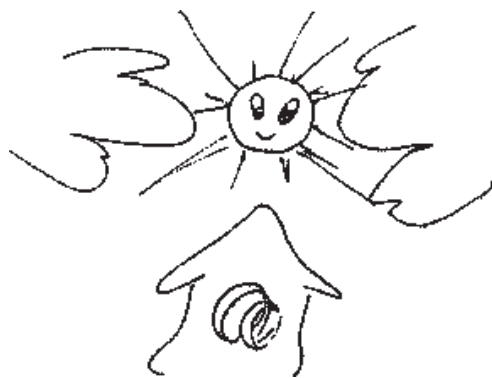
Az este már jól telt. A megismerkedésünk történetét jó volt feleleveníteni. Újra feltörték bennünk az akkori érzések. Nagyon befogadó légkörben találtuk magunkat. Én ugyan próbáltam távolságot tartani a hét folyamán, és többször hangsúlyoztam, hogy nem vagyok hívó, de mindig ugyanazt a választ kaptam: „Nem baj!” Ez annyira meglepett, hogy kezdtem egyre befogadóbb lenni én is. Sikerült beilleszkednünk a számunkra új környezetbe, és beszélgetnünk is a történetekről.

A hét végén már sajnáltuk, hogy el kell jönnünk. Olyan töltést sikerült kapnunk ott, akkor, hogy két évig kitartott. 2001-ben építkeztünk, és azt vettük észre, hogy egy hangos szóváltás nélkül túl lettünk rajta. 2002-ben már nagyon vártuk, hogy újra ott lehessünk. Néhány ott hallott példát, ötletet sikeresen beépítettünk a család életébe. Házasságunk megváltozott. A légkör olyan lett, melyet a szívünk mélyén kívántunk mindig, amelyet mindketten elképzeltünk. Más szemmel néztünk egymásra és a gyermekeinkre. Természetesen ez egy folyamat eredménye volt, és nem ment az egyik pillanatról a másikra.

Később a szentségek „szamárlétráján” is végigmentem. Elsőáldozó lettem, majd bérmálkoztam.

Egyre fontosabbnak éreztük, hogy ebbe a közösségbe tartozunk. Ez olyannyira sikerült, hogy 2005-ben nagy vágyat éreztünk arra, hogy azt a légkört, mely minket Óbudaváron fogad, sűrűbben és még mélyebben érezzük. Néhány hét múlva meghívást kaptunk G. Lacin és Szilvin keresztül a Szűzanyától a Családakadémiára, melyet nagyon jó légkörben 2007-ben elvégeztünk. Jelenleg apostolképzősök vagyunk. Van egy 0. csoportunk, és készen állunk arra, hogy jegyesoktatásokon adjuk tovább azokat a szép és jó dolgokat, melyeket Schönstatton keresztül a Jóistentől és a Szűzanyától kaptunk. A jubileumi évben szeretetszövetséget kötöttünk a Szűzanyával, és Tilmann atya felszentelte a háziszentélyünket.

A rengeteg jó és szép dolog, amely kísérte az eddigi utunkat, nagy hálaival tölt el minket. Természetesen nem csak szép történi az emberrel az életében. A gondok feldolgozása, egymás elfogadása (néha elviselése) nagy áldozatokat követel. **Az áldozatok pedig megtérülő befektetések.** Nem tudjuk, nem tudhatjuk Isten tervét. Szeretnénk viszont, ha minden család megtalálná a maga szeretethez vezető útját, ahogy mi is ráleltünk.

Még szerencse, hogy vásároltam egy sportújságot, mert így volt mivel csapkodni a legyeket a szobában.

Saját „evangéliumunk”

Alighanem mindenkinek van egy saját „evangéliuma”, szent története arról, hogyan hívta meg az Úr Schönstattba. Ha összeadjuk ezeket a történeteket, összeáll a kép, miként hívta életre Isten a közösségünket. Íme egy ecsetvonás ehhez a képhez.

Valamikor 15 évvel ezelőtt egy plébániai házas közösséghez tartoztunk. Jól éreztük ott magunkat. Szerettük az atyát, akitől nagyon sokat kaptunk, szerettük az ott lévő családokat.

Akkoriban, mint régi barátunk járt nálunk M, az első magyar schönstatti házaspár egyik tagja. Sokat mesélt a mozgalomról, s én végig vitatkoztam vele. Állandóan szembeállítottam minden mondatával a mi közösségünket, és természetesen megállapítottam minden egyes tételnél, hogy a mi plébániai közösségünk a jobb.

Csak amikor elment, kezdtem azon gondolkodni, hogy volt-e Istennek valamilyen szándéka mindazzal, amit mesélt. — „Hát, Istenem, ha azt akarnád, hogy mi schönstattiak legyünk, akkor az egész plébániai csoportunkat kellene vinned, mert mi nem akarjuk őket elhagyni” — zártam le végül magamban a dilemmát. Ezzel végleg eldöntöttem véltem a kérdést, hiszen ez lehetetlennek tűnt.

Nem sokkal ezután az atya megbetegedett. Mivel maga is bizonytalannak érezte sorsát, egyben közössége sorsát is, felhívta figyelmünket a schönstatti családmozgalomra. A mozgalom azonban teljesen ismeretlen volt a közösségünk számára. Így, mivel voltak kapcsolataink, felajánlottuk, hogy hívunk valakit, mutassa be nekünk egy beszélgetés keretében Schönstattot.

Azt hittük, ez egyszerű lesz, de a Szűzanya nagyon érdekesen alakította a történeteket. Először is írtunk egy levelet, és hívtunk valakit a közösségünkbe egy estére. Erre a kérésre nem kaptunk választ. Ellenben jött egy telefonhívás egy ismeretlen családtól, hogy ha érdekel minket a schönstatti mozgalom, akkor menjünk el egy családi beszélgetésre. Elmentünk. Ismerős és ismeretlen arcok. A Schönstattot bemutató házaspár (az alapító atyák-anyak egyike) nagyon mély benyomást tett ránk. Tulajdonképpen nem mondtak sokat, de kisugárzásuk volt.

Mivel nekünk még mindig ott volt a teljesítetlen ígéretünk a közösségünk felé, itt is előhozakodtunk a kérésünkkel, hogy legyenek szívesek eljönni a mi plébániánkra, és mutassák be ott is a schönstatti mozgalmat.

Nagy meglepetésünkre ezt a kérésünket elutasították. Zavart csend. Majd a szintén schönstatti házigazdák – a későbbi régióvezető házaspár –, hogy mentsék a helyzetet, felvetették, mi lenne, ha mi mennénk el Óbudavárra. Ha tíz család összejönne,

Legnagyobb kincsünk azonban a tizennyolc háziszentély, ahol a Szűzanya nevelheti gyermekeit, az új embert az új közösség számára.

már lehetne tartani egy családnapot. – Hát, mi sokkal egyszerűbben képzeltük: csak egy házaspárt, egy estére, aki bemutatja...

Elkezdtek a szervezkedést. Csupa bizonytalanság. Óbudaváron általában telt-ház van, lesz-e szabad hét? Lesz-e tíz házaspár? Lesz-e előadó? Volt, aki kijelentette közülünk, hogy ő csak augusztus első hetében ér rá...

Hogy hogyan történt, azt csak az Égben tudják, de 1994 augusztusának első hetében tizenkét családdal külön soproni családnapos hét indult Óbudaváron.

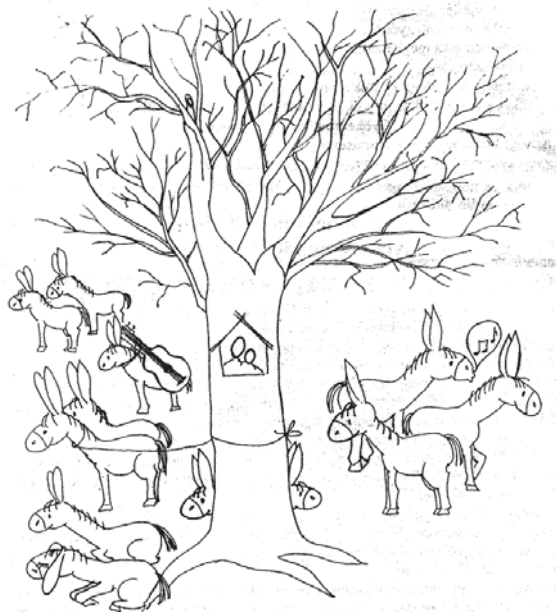
Mi fáradtan készülődünk. „Ja, igen, ez valami családterápiás mozgalom.” „Hát, ha valami jó az életemben, az a házasságom.” „Na, nem baj, legalább pihenünk egyet. Ránk fér. Már három éve építkezünk, most végre nyaralunk egy kicsit.” „A mi nagy problémánkra itt úgysem kapunk választ. Elviselhetetlen számunkra a világ erkölcsi összeomlása, a rendtelenség, a káosz, és csak nézzük tehetetlenül, összeszorított kézzel.” „Igazán jöhetne már Jézus!” – Ilyen gondolatok kavargtak bennünk, amikor beültünk az első előadásra.

És az első előadás korunkról, a tömegemberről és a küldetésünkről szólt, teljesen belemarkolt a mi nagy problémánk közepébe.

Az óbudavári hét számunkra nagyon szép volt. Eldöntötte a jövőnket. Nem volt kérdés, hogy itt a helyünk.

Már hazaértünk, amikor eszembe jutott régi beszélgetésem M-mel. Meg hogy „Uram, ha azt akarod..., az egész csoportot vinned kell.”

Hát azt akarta. Aztán később kiderült, hogy még sokkal nagyobbak a tervei. Eből az első soproni családnapokból született az első két csoportunk. Azóta már öt csoportunk van, és sok szimpatizáns családuink. Legnagyobb kincsünk azonban a tizennyolc háziszentély, ahol a Szűzanya nevelheti gyermekeit, az új embert az új közösség számára.

A Nő, akinek szüksége van a pénzre

Pironkodva írtam le a címet. Olyan félreérthető és tiszteletlen. Pedig, remélhetően kiderül, ez távol áll tőlem. Sőt, be kell vallanom, nincs rajta kívül nő, akit jobban tisztelek. És mégis félek a félreértéstől. Pedig bizonyos értelemben még az is helytálló, hogy a Nő szereti a pénzt. Érdekes, a pénz Őt nem húzza le. Tudja, hogy minden, ami van, jó, legalábbis kezdetben jó volt. Igaz a cím állítása akkor is, ha kissé egyoldalú és szokatlan a megközelítés.

Igen, szeretném megközelíteni, közelebb jutni Hozzá, jobban látni és ismerni Őt. Sokszor egész közel voltam már Hozzá, de ennek legtöbbször nem voltam tudatában, így az amúgy is csekély értelmekkel mindig lekéstem róla. Mint éjszaka a kereső reflektor a vadászgépről. Valami „zúgást” hallottam, de mire ráfigyeltem volna, már nem láttam semmit. Pedig nem rejtőzködő típus. Egyáltalán nem. Ezt többször is bebizonyította.

Az én történetem több mint tízéves. Először fel sem fogtam. Nem is látszott történetnek, és hogy Vele kapcsolatos, azt nem is gondoltam. Lehet, hogy nem is történet, legalábbis másnak nem. De nekem az. Különös, egyoldalú és nagyon szokatlan, de Vele kapcsolatos. De kezdem az elején...

Egy nagy állami cégnél dolgoztam több mint húsz évig, mielőtt váltottam volna. Ennyi idő alatt rengeteg minden felgyűlik a leltárpapíron. Komplette telephely, kerítésoszloppal, épületekkel, azok tartozékaival, berendezésekkel, gépekkel, székek, szerszámok, rengeteg holmi, több mint százmillió forint értékben. Féltem is az elszámoláskor: vajon mennyi hiányom lesz? Hát nem volt. Sőt. Némi pozitívummal zártam a leltárt. Így adódott, hogy utódomnak jó csomó tartalék gépet is átadtam, mondván: jó lesz az még, ha te is odébb állsz.

Átadtam hát mindent a naiv és tapasztalatlan emberek tiszta lelkiismeretével. Azaz mégsem. Nem is tudom, hogy került hozzám egy ósdi szerkezet, egy teljesen piacképtelen holmi, legfeljebb a súlya miatt adtak volna érte valamit a MÉH-ben. Évekig foglalta az egyébként szűk helyet nálam. Csak azért nem feledkeztem meg róla, mert mindig útban volt, de valahogy – mint valami kegyeleti tárgyhoz – ragaszkodtam hozzá. Nem vitt rá a lélek, hogy megszabaduljak tőle. Aztán mégis megpróbáltam. Szóltam egy jó ismerősnek, aki ilyen gépek forgalmazásával és javításával foglalkozik. Kértem, vegye meg tőlem, mert szükségem van pénzre. Mondta, hogy ezt nem lehet elsütöni. Igaz, hogy jó állapotban van, de öreg, és csak nagy települések használnak ilyet. Azok pedig, ha beruháznak, újat vesznek. Azt mondta, reménytelen, adjam el ócskavasnak. Így hát kerülgettem még egy-két évig.

Átadtam hát mindent a naiv és tapasztalatlan emberek tiszta lelkiismeretével.

Megszoktam, olyan volt már ez gép nekem, mint a rossz szokásaim vagy a hibáim. Szépen kerülgettem és őrizgettem. Olyanná vált, mintha nem is lenne.

És akkor jött a Nő. Na, nem úgy, ahogy manapság a magazinok lapjain olvasható. Nem. Ő nem olyan. Pedig feltartóztathatatlanul jött. Azaz nem is jött, mert – mint később észrevettem – mindig is ott volt, csak én kezdtem mostanában észrevenni. Tetszett ez a hallatlan tapintat. Egy picit sem tolakodott, de olyannyira nem, hogy kezdetben észre sem vettem a jelenlétét. Pedig már akkor ott volt. Ez mindenesetre szokatlan. Azt gondoltam, talán nem is lehet mai modern nő, mert a mai lányoktól

ilyet nem tapasztaltam. Ahogy kezdtem megismerni, kiderült, hogy csak Ő az igazi modern nő, és a modern nők – legalábbis a frissességet, az üdeséget, a tisztaságot és a kreativitást illetően – több lóhosszal elmaradnak tőle.

Egyszer nagyapám mondta, csak egy igazi nő képes fiúból férfit csinálni. Aztán hozzátette,

ma nagyon kevés az igazi férfi. Gyerek voltam akkor még, hogy is érthettem volna meg nagyapámat. És amikor kor szerint férfi lettem, még akkor sem fogtam föl, hogy mit is mondott. De most már tudom, mert találkoztam Vele. És mellette nem lehet másként létezni, csak férfiként. Persze még csak azt mondhatom el, hogy kinőttem a fiúcska korszakból így ötven fele. Nem túl nagy teljesítmény, de érdekes, hogy a Nőt ez nem zavarja. De mindig ösztönöz, hogy a folyékony tápláléktól a szilárd felé kellene szoktatnom magamat.

A történetemhez muszáj volt ennyit Róla elmondani. Szívesebben is beszélnék inkább Róla, de beígértem ezt a történetet. Ez is elmond valamit erről a titokzatos Nőről.

Szóval a Nő jött, pontosabban észrevetette magát, még pontosabban észrevettem. És azt mondta, próbáld meg újra. Persze nem így mondta, de én így értettem. És megpróbáltam. Azt mondtam magamban, ha el tudom adni ezt a gépet, az összes pénzt mind Neki adom. Túl nagyot nem kockáztattam, gyakorlatilag semmit. Csoda kell, hogy valaki pénzt adjon ezért, és ha mégis kell valakinek, hát vigye, egy kerülgetnivalóval kevesebb. Szóltam tehát megint a kollégának, kell-e a holmi. Ő ingerült lett és mondta, hagyjam békén a szemetemmel. Erre én egy hét múlva leszállítottam a műhelyébe. Szerencsém volt, ő nem volt ott, csak az emberei. Ők lerakták. Este jött a telefon, hogy jól kitoltam vele, mert most már ő kerülgeti a gépet. Sűrűn bocsánatot kértem, és meg kellett ígérnem, ha legközelebb arra járok, visszahozom. Csak így tudtam megnyugtatni.

Elfelejtettem az ügyet, de három hét múlva csörgött a telefon. A kolléga volt. Mondja, hogy csoda történt, mert elpasszolta a masinát. Én kételkedtem. Gondoltam, kivitette a MÉH-be, de ő azt mondta: hihetetlen, de jó pénzt kapott érte. Mondta, menjek el. Odaadja.

Hangosan mondtam, talán kiáltottam, mert a járdán a gyalogosok jól megnéztek, mint afféle félnótást.

Másnap elmentem. Sok pénzt adott. Csak azt nem értette, hogy miért vagyok olyan zavart. Mondtam neki, nem érzem jól magam, majd később jövök, és kocsival elviharoztam. Két utcával odébb megálltam. Néztem a pénzt. Úgy éreztem, a Nő a kocsi ül. Nem mertem arra fordulni. Halkan kérdeztem, kinek kell adni. Ő még halkabban egy bankszámlaszámot¹ mondott. Azonnal a bankhoz mentem és feladtam. Ettől egészen kivirultam.

Körbenéztem a kocsiiban. Nem láttam a Nőt. És akkor kitört belőlem: ezt nem gondoltam volna, szereti a pénzt. Hangosan mondtam, talán kiáltottam, mert a járdán a gyalogosok jól megnéztek, mint afféle félnótást. De engem ez nem érdekelt. Szereti a pénzt, ismételtam, most már kulturáltan. És javítottam is magamat: szüksége van a pénzre. És újból javítottam: nem Neki, hanem azoknak, akiknek küldtem, van szükségük a pénzre. Aztán rájöttem, nekem is szükségem volt arra, hogy odaadjam.

Ennyi a történet. Gyakorlatilag semmi. Mégis valamit megértettem. Talán az első szilárd falat az üzleti életben. Szent Pál is beszélt ilyesmiről.

Azóta is üzletelünk. Én meg Ő. Bocsánat: Ő meg én. És ugyan belém zsidó vér nem szorult, csak sváb felmenőkkel dicsekedhetek, ezért 50%-os volt az első megállapodás. Először kicsiben próbáltam ki. Azt mondtam Neki: ez eddig egy halott ötlet volt. Ha bejön, Tiéd a haszon fele. Pár hónap múlva utalnom kellett. Aztán nagyban is kiprobáltam. Milliós volt a tét. A végén itt is utalni kényszerültem. Fantasztikus ez a Nő. Valamit mindig akar. És működnek a dolgai.

Egyszer azt mondta néhány kamasznak: mutassátok meg, hogy komolyan vesztetek, akkor én is komolyan veszlek titeket. Az elmúlt 100 év bizonyította, hogy nem beszélt mellé. Tényleg működnek a dolgai.

Persze, nem a pénz a lényeg. Az csak eszköz. Még csak a méretek sem számítanak. Hiszen a legnagyobb birodalom kincstára áll rendelkezésére, nincs szüksége a mi pénzünkre. Hát akkor miért kell neki a pénz? Lassan kezdem érteni. Az fontos Neki, hogy én valamit adjak. Valamit, ami nem bővül, amiben van egy kicsi lemondás. Ebből alkot Ő tőkét. Olyan kegyelmi tőkeformát. Képes arra, hogy a kapott tőkét megtöbbszörözze. Ez példátlan az üzleti életben.

De ki ez a Nő? Bernadett Hölgynek nevezte ismerkedésük kezdetén, de nekem egy jelzős meghatározás tetszik legjobban: **Mater ter admirabilis!**²

¹a bankszámlaszám: 73200031-11252201 Schönstatt-szentélyt Alapítvány, Óbudavár

²Háromszor Csodálatos Anya

Azaz nem is jött, mert – mint később észrevettem – mindig is ott volt, csak én kezdtem mostanában észrevenni. Tetszett ez a hallatlan tapintat.

Családok az oltár körül

Huszonöt éve ültette át Mária az Ő országába, Magyarországra a Schönstatti Családok közösségeit. Tizennégy éve vannak jelen ezen „családfürtök” Sopronban.

Családommal kb. tíz éve – a Soproni Oázis előadássorozatokon – ismerkedtünk meg a Schönstatti Családok szervezetével. Kapcsolatunk az óbudavári programokon mélyült. Arról szeretnék beszélni, ami számomra a legjelentőségtebb családi közösségeink életében itt, a „hűség városában”.

A családcsoporthoz rendszeresen találkozunk, az évi nagytalálkozóinkat is teljes létszámmal látogatják. Nagyon gazdag programokat szerveznek az áldozatkész önkéntesek, a fiatalok is. Ami azonban igazából sajtósággá és áldásossá teszi életünket, és krisztusi közösséggé formálja a sokszínű családfürtöket, az a havi egyszeri közös szentmise. *Mária fogja kézen családjait, Ő vezeti őket Szent Fiához*, hogy – mint egy nagycsalád – találkozhassanak és örvendezhessenek a „földiek” az „égiekkel”. Minden ilyen szentmise különleges alkalom. Főképp az eukarisztikus találkozás, másrészt a testvéri együttélés miatt. Isten megajándékoz bennünket önmagával. Mi viszont Krisztus és Mária anyánk tenyerébe hajthatjuk fejünket, miközben megajándékozhatjuk egymást a testvéri szeretettel. *Átéltük a teljes, erősítő és termékenyítő közösséget. Krisztus Urunk áldozata mellé helyezhetjük apró áldozatainkat, örömeinket és aggodalmainkat.*

Mi viszont Krisztus és Mária anyánk tenyerébe hajthatjuk fejünket, miközben megajándékozhatjuk egymást a testvéri szeretettel.

Gyermekeink – a maguk módján, de schönstatti szabadsággal – élhetik át a szentmisét: szabadon mozoghatnak, kóstolhatnak számos társuk szeretetét, miközben mi, felnőttek gyönyörködhetünk a saját és egymás gyermekeiben. *Apostoli küldetésünket is sajtósággal gyakorolhatjuk, mint pl. amikor a templomba látogatók benyitnak és belopóznak a fiatal szülőkkel és a hatalmas gyermekcsokorral teli templomba, arcukon kivirágzik a kellemes meglepetés.*

Talán Jézus és Mária is jóízűen elmosolyodnak ezen a jeleneten, mert megvalósulva látják az igét: „Arról ismernek meg titeket, hogy szeretitek egymást!”

Jelentősnek tartok még néhány „apróságot” is. Ezen a szentmisén hálát adunk házastársunkért. Lelkipásztorunk nyilvánosan és név szerint köszönti a névnapjukat, születésnapjukat vagy házassági évfordulójukat ünneplőket. A szentmisét követi az agapé (szeretetünket megosztjuk beszélgetés és teázás közben), valamint a gyermekeknek szervezett színes kézműves program.

Régebben a kórházkápolnában zsúfolódtunk össze, ahol gyermekeink – párnákon ülve – teljesen betöltötték az oltár körüli és előtti teret. Az agapéra és a gyer-

mekprogramra a Szent István templom hittantermében került sor. Szűzanyánk – néhány éve – kieszközölte a Gondviselőtől, hogy Sopron ősi templomában, a híres „Kecsketemplomban” magasztalhatjuk az Urat, és helyben (a Bencés-házban) élvezhetjük a testvéri közösség agapéját a gyermekprogramokkal („csiribiri”) együtt.

Családjaink – a „világ” részéről – szintén szervezett támadásnak vannak kitéve. Olyan szépen jelképezi ezt az alkalmi „főtéri zaj”, s vele szemben templomunk áhítatot sugalló csendje. Vitathatatlanul fontos az összefogás, az egymásra támaszkodás, a testvéri szeretet és kiengesztelődés gyakorlása, és persze az oltalom keresése. Erre int a bejárati ajtó freskója is: Mária szétterjeszti palástját, és alatta oltalmazza a hozzá forduló „gyermekait”. (Mintha a schönstatti családoknak készült volna!)

A közös havi szentmise soproni hagyomány is. Ahhoz, hogy zökkenőmentesen működhessen, nem elég az összefogás, nem elég az akarat és a testvéri szeretet. Szervezőkre, zenészekre, gyermekfoglalkoztatókra és szorgos kezekre van szükség. Mindezekért mindenkinek ezúton szeretnék köszönetet mondani családunk nevében, abban a reményben, hogy Isten bőséges áldása kíséri életüket!

Bízom abban, hogy a Schönstatti Szűzanya továbbra is oltalmazza soproni családait és anyai szeretetével vigyázza a családok és Szent Fia oltárközösségét!

...krisztusi közösséggé formálja a sokszínű családfürtöket, az a havi egyszeri közös szentmise.

Bármilyen is jön, ragaszkodunk Kentenich atyához

„Nincs a Schönstattban rosszabb értelmű szó, mint a megcsináltuk, (ugyanis) minden (ami Schönstattban lett) (...) isteni terv szerint (a Szűzanya által) lett.”
(Kentenich atya)

Segítő szándékú, az Egyházért aggódó emberek körében hallani: szeretett Egyházunk gyenge, nem tud szembenézni az élet kihívásaival, inkább védekezik, mint emberek közé menne. De kihez közeledjen? A megélhetés hajszájába merült társadalomhoz? Egyre kevesebb a papok száma, ők is leterheltek.

Ilyen környezetben üde jelenség egy-egy lelkeségi mozgalommal találkozni. Ezért volt jó a Schönstatt lelkeséget megismerni. Itt nem a teológia tolvajnyelvét hallod, hanem a „kegyelmi tőke, eszménykép, nagylelkűség, szeretettünk...” szavakat. Nagy téma Kentenich atya pedagógiája. Bár csak tudnánk jól alkalmazni a hétköznapokban!

Szeretett Egyházunk kis közössége a család, mely bőven kapja Isten kegyelmét. A család újítja meg a magyar egyházat, az egyes családok lelke, lelkesedése, lelkesége.

14 éve létezik Sopronban a Schönstatt családok közössége. Egyre gyarapodik, kovászként működik, terjeszti a családdal kapcsolatos „jó hírt”.

2008-ban kritikus időszakhoz érkeztünk. A gyerekevelésben is a kamaszkor a

legnehezebb, talán egy közösség életében is. Ilyenkor a család félti ugyan gyermekét, mégis szabadságot biztosít számára. Mert mire jó, ha „megköti kezét”? Aki szereti gyermekét, a kamaszkor nehézségeiből megerősödve fog kikerülni; fia, lánya mindinkább barát lesz ebben az időszakban.

Ilyen nehéz helyzetben él most a közösségünk. Barátságainkat a világ is próbálja kikezdeni, meg a „kísértő is körüljár..., keresi, kit nyeljen el” (1Pt 5,9). Annyira már szeretjük egymást, hogy mindnyájunknak fáj ez a helyzet, féltjük egymást. Senki sem szeretne a közösség madárijesztője lenni. De ez az időszak nemcsak a tehetetlen fájdalom ideje, hanem a kegyelemé is! Egy neves teológus, Bonhoffer megkülönböztetését most értettem meg – azt mondja: van „olcsó” kegyelem és „drága” kegyelem. A kegyelmet megszenvedő idő. Akkor van a drága kegyelem ideje, amikor „kegyelmet kegyelemre” (Jn 1,13) halmozva épülünk lelki házzá, családközösséggé.

„Én is itt vagyok! Figyelj Rám!
Vonj be jobban életedbe!
Felelősséget vállaltam érted!
Mit aggodalmaskodsz?”

Ez a látszólagos megtorpanás nem azt jelenti, hogy a tehetetlen várakozás idejét éljük, hanem bármilyen is jön, mi ragaszkodunk Kentenich atyához. Éppen jókor kezdődött a „napi Kentenich üzenet” beindítása.

Mit tehetünk még? A bevált, jó gyakorlattal (szentmise, mise utáni beszélgetés, gyermekfoglalkozás) tudjuk erősíteni közösségiünket és összetartozásunkat. Jobban figyelve, hogy mit építünk be (1Kor 3,11). Összetartozunk. Nem tudjuk, nem is akarjuk letagadni, elhagyni egymást. Ez a közösség is Isten terve szerint alakult, az ő terve szerint, a Szűzanya által. Tetszik a Szűzanyának, ha keressük egymást, ha találkozunk. Akiiket szeretünk, azokkal szeretünk találkozni. A Szűzanya azokhoz is küld minket, akiktől –átmenetileg – elsodortak az élet eseményei. Ügytelenségünket nem rója fel, inkább segít helyreállítani a kapcsolatot.

Háziszentélyemnek kb. egy éve jobb helyet találtam. Így könnyebb használata – gondoltam. Újabban többször beverem a polcába fejemet. Gondoltam, talán mégsem ez a legjobb hely. Mostanában ha fejemre „üt” a Szűzanya, mást juttat eszembe: „Én is itt vagyok! Figyelj Rám! Vonj be jobban életedbe! Felelősséget vállaltam érted! Mit aggodalmaskodsz?” Ha a finom jeleket, figyelmeztetéseket nem veszem észre, figyelmeztetést másra is!

Jó, ha tudjuk, hogy kegyelmi időben, „kairos”-ban (a vissza nem térő lehetőség idejében) élünk. A „drága” kegyelem gazdagabbá tesz. A semmiből nem lehet építeni. Szűzanyánkat lebénítjuk passzivitásunkkal.

„Művünknek szent embereket kell alkotnia belőlünk.” – vallom én is Kentenich atyával.

Horváth László atya

Soproni visszatekintő

Hosszú utat tettünk meg együtt, és sok minden történt velünk az elmúlt másfél évtizedben.

Ezt a történetet sokféleképpen lehet nézni, azonban most oly módon szeretnénk közösen visszatekinteni rövidebb-hosszabb közös múltunkra, ahogyan azt Kentenich atya tanította. Észre akarjuk venni és fel szeretnénk fedezni, hogyan vezetett bennünket a Jóisten, és merrefelé terelget.

Milyen módon szólt hozzánk az elmúlt időszak eseményei által, és vajon mire hív bennünket?

Mert hisszük azt, hogy semmi nem volt az Ő tudtán kívül való, és az a minden, ami velünk történt, azért történt, hogy a gondviselésbe vett gyakorlati hitünkben növekedhessünk.

Sok minden azért történt velünk, hogy hitelesen tudjuk mondani, „a szeretet

fájhat”, mert minden szép és jó dolog, amit hallottunk és aztán mi magunk is mondtunk, ezen megtapasztalás nélkül semmit nem ér, szavaink üresek és fedezet nélküliek lesznek, „csak zengő érc és pengő cimbalom”.

(Sőt, kitermelhetjük magunk között a vallásos schönstatti tömegembert, akinek sajátos a szavajárása, különlegese a szokásai...)

Nem szajkózni szeretnénk Kentenich atyát, hanem a karizmáiból szeretnénk részesedni.

Számunkra Schönstatt azonban nem alkalmazott módszertan, hanem kapcsolódás ahhoz a szövetséghez, amely 1918. október 18-án köttetett.

Nem szajkózni szeretnénk Kentenich atyát, hanem a karizmáiból szeretnénk részesedni.

A feladatunk tehát egyszerű, megfigyeljük az eseményeket, amelyek velünk történnek, és meglátjuk

mögötte a gondoskodó atyai kezét.

Persze a feladat egyszerűnek tűnik, de a megvalósítása nagyon nehéz, mert nehéz korban élünk. És mert nehéz korban élünk, a saját életünkben kell választ találnunk azokra kérdésekre, amelyekkel barátaink, ismerőseink, rokonaink is naponta szembesülnek, és amelyekre keresik a választ.

Nekünk kell megtalálni az utunkat, és arra is rá kell jönnünk, hogy ezt az útkezesést mások sikeres megoldásai nem spórolják meg nekünk. Így küzdelve eredményeképpen mi sem bombabiztos megoldások tárháza leszünk, hanem az egyedi és megismételhetetlen isteni gondolat megvalósításának a munkatársai. Így a schönstatti úton járás sem jelent mást, mint örülni a másik megismételhetetlen voltának, meglátni benne Isten bőkezűségét.

Persze, nemcsak a szeretet fájhat, fájhat sok más egyéb is. Fájhatnak a különbözőségeink, fájhatnak a régen lenyelt és soha ki nem mondott sérelmeink. Sokszor

hamisan értelmezett keresztény tapintatból nem vállalunk fel konfliktusokat, magunkban tartjuk a véleményünket, pedig annak a szeretettel, de határozottan történő vállalása fontos feltétele a saját utunkon járásnak is. Mert van saját utunk, amely Isten szeretet-tervében szerepel, ebben is biztosak lehe-

tünk. És mivel ebben biztosak vagyunk, ezért hagyjuk, sőt támogatjuk, hogy barátaink, ismerőseink megtalálják azt, és örülünk, ha azon járnak. Ezt is jelenti a schönstatti szabadság.

Tehát szabadságot adok a másoknak, szabadságot, hogy olyan legyen, amilyen, és ekkor elindultam a másik elfogadásának az útján. (Attól még lehet, hogy messze vagyok, hogy örüljek is neki, de ez sem baj, ilyenek vagyunk, van tere a fejlődésnek.)

Ha végigtekintünk az elmúlt éveken, láthatóak az intenzív növekedés jelei, sok csoport alakult, sokan sok mindenben részt vettünk.

Több család dolgozik a szövetségi évfolyamokban, és sok háziszentély is létesült.

Indítottunk és abba hagytunk előadássorozatokot, ünnepeltünk Velede-széplakon (családünnepe régió családjainak).

Többen bekapcsolódtak a Családakadémia munkájába.

Havonta közös szentmisén találkozhattunk, gyerekeink kézműveskedhettek, mi pedig teáztunk, boroztunk, beszélgettünk.

Máskor zárandoklatot vagy munkás hétvégét szerveztünk Óbudavárra, és kivettük a részünket a Szentély és a Központ építésében és a nagy közös ünnepléseken is.

Megtapasztaltuk azt is, hogy vannak családok, akik jól érzik magukat a körünkben, és ennél többre most nem is vágynak, mások pedig hatalmas lendülettel vetik bele magukat a munka sűrűjébe, előadásokat tartanak, kurzusokat szerveznek és szinte mindig úton vannak.

Különbözőségeink egyre jobban láthatóvá váltak, ahogy növekedtünk, és talán nem tudtunk ennek az eredetiségnek mindig örülni.

Mert nemcsak a szeretet, de a szabadság és a szabadság megadása is fájhat...

A szemünk láttára, mégis szinte észrevétlenül kinőtt egy kis magból egy fa, mely egyre terebélyesedett, melynek ágai más-más égtáj felé kezdtek nyújtózni.

E terebélyes fa három ága a következő: a szövetségesek, a „bajnokok” ligája és a zárandokok, mely három ágon egymásba karolva megjelennek a különféle tevékenységek, s melyek árnyékában megpihennek a szimpatizánsok és az érdeklődők is.

Szálláskeresők

Óbudaváron voltunk a jubileumi év zárása alkalmából, ahol hallottuk, hogy külföldön egy kollégiumban a fiúknak saját szobaszentélyük, azaz háziszentélyük van, melyekkel egymást szokták meglátogatni, különösen adventi időszakban. Ezt hallván indíttatást kaptunk két schönstatti Mária-kép vándoroltatására a soproni régióban (kezdvé ezt advent elején). Úgy gondoltuk, ez megfelelő időszak arra, hogy a schönstatti családok – Márián és Szent Fián keresztül – egymást megkereshessék és egy kis időre befogadhassák Őket (mint szálláskeresőket) otthonaikba, hogy aztán látogatásuk kegyelmeket ajándékozzon mindannyiuknak e forgandó világban.

Az egyházközség tartós „építőkövei”

Öreg plébánosként nem könnyű véleményt írni a Schönstatt soproni csoportjáról. Közösségeink közül Ti vagytok a legkevésbé feltűnőek, egyáltalán nem tolokodtatok – az én időmben – a közismertség, a népszerűség felé. Élitek a csendes, de nagyon értékes, a hívő élet lényegét jelentő szeretet-életet. Azt hiszem, ha lelkipásztori szemmel nézve „érték-rangsor” kéne csinálnom, a Ti Schönstatt-csoportok aranyérmes lenne.

Örülnék, ha ugyanilyen őszinte alázattal, ugyanakkor hűségeselelkezettséggel lennétek továbbra is az egyházközség tartós „építő kövei”.

Szeretettel: Bindes atya

Barátok közt – Filmklubban

Szeretek a barátaimmal lenni. Szeretem a jó filmeket és a jóízű beszélgetéseket. És mivel a férjem is szeret a barátaival lenni, szereti a filmeket és beszélgetéseket, ráadásul a barátaink zömmel ugyanazok a schönstatti házaspárok, kitaláltam, hogy rendezzünk filmklubot! Mutassuk meg kedves barátainknak a kedvenc filmjeinket.

Mivel én általában az ötletelésig jutok, valószínűleg füstbe ment volna a tervem, mint Petőfinek, ha nincs a férjem, aki viszont a tettek embere. Annyira fellelkesedett, hogy rögtön nekiállt megszervezni.

Szükségünk volt:

- egy nagy szobára (ez adott volt)
- egy projektorra, vászonra (kedves barátunk hozott a cégétől)
- filmekre (könyvtárból ingyen)

Így indult tehát hét évvel ezelőtt 12 házaspárral és havi rendszerességgel a JÓFILMKLUB, a Schönstatti Családmozgalom speciális függeléke.

Először az Amadeust vetítettük. Jó választásnak bizonyult. Az egyik résztvevő férj mesélte később, hogy a film után egy ideig csak Mozartot hallgatott munkába menet. Vetítettük még többek között: A napfény íze, Országúton, Az ördög ügyvédje, Konyec, Szerelmes Shakespeare, Eldorádó stb. filmeket.

Tavaly változtattunk a szisztémán. Már nem mi, hanem minden alkalomra más-más házaspár ajánl filmet. Mostanra kiderült az ízlésbeli különbözőségünk, de elég jól tolerálja mindenki a tőle távol álló stílusokat is. A vetítések után jó kis beszélgetések alakulnak, bor mellett falatozva.

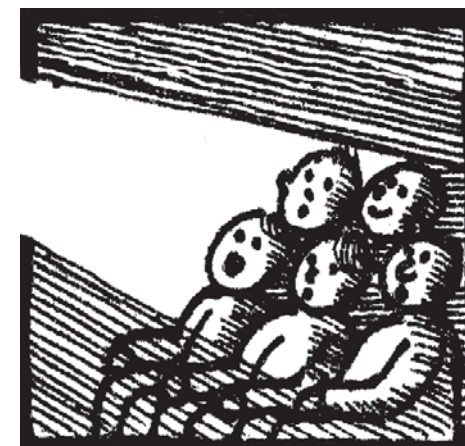
Ha egyszer egy bolt beindul...

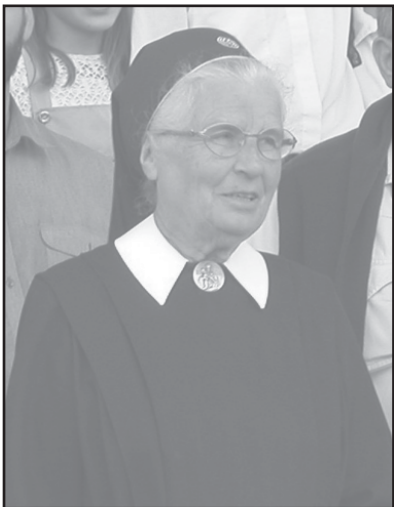
Felbuzdulva a sikeren beindítottuk a gyerek, majd a kamasz filmklubot, de ezek lankadó erőnk következtében sajnos csak néhány alkalmat értek meg.

Voltak rendhagyó esték, amikor különleges vendéget is hívtunk. Tartalmas, jó hangulatú alkalmak voltak. Így jött el hozzánk Balczó András világbajnok öttusázó, Schäffer Erzsébet újságíró, Méhes Csaba pantomművész és Somogyi Győző festőművész a feleségével.

Hát így.

Igazából nem kell hozzá sok. Egy társ, egy szoba, egy film és barátok.

Aquila nővér, a magyarországi Schönstatt Mozgalom ősnagymamája a kezdetekről

Tilmann atya a kápolnaszenteléskor Önt a magyarországi Schönstatt Mozgalom ősnagymamájának nevezte. Hogyan lett az első „unokája” Gódány Róbert, majd az ő egész családja?

Bécsben a Pázmáneumban, a Pázmány Péter által alapított papi szemináriumban laktam, amelynek rektora, a prelátus nagybácsim volt, onnan jártam dolgozni, először a honfitársaimnak segítettem, majd zenét tanítottam. Róbert a bécsi egyetemen tanult, ahol megszületett benne a döntés, hogy belép a szemináriumba. Egyik barátja, Kristóf János, már az egyetemi év kezdetétől ott volt kispap. 1958. december elején, miközben a menekültekhez igyekeztem, a Boltzmannngasse felé összetalálkoztam a nagybácsimmal, és mikor befejeztük a beszélgetést, Róbert bátran megszólított, hogy nem a Pázmáneum igazgatója volt-e, akivel szót váltottam az előbb. Igennel válaszoltam, mire ő odament a rektorhoz, és elmondta neki a szándékát.

Nem sokkal ezután, mikor már Róbert pázmánita lett, egyszer kopogtak az ajtómon, és Jancsi [Kristóf János] így mutatta be nekem: „Ő az én legjobb barátom.”

A schönstatti lelkiség hogyan jutott el a szeminaristákhoz?

Megkérdeztem a rektort, hogy szabad-e a fiataloknak Schönstattról beszélnem.

Ő természetesen megengedte, így összehívtam a diákokat, meséltem nekik. Egy nagy schönstatti Szűzanya-képet tettünk a negyedik emeletre a rektor úr engedélyével, és attól kezdve ott is imádkoztak. Kristóf János gyakran térdelt a kép előtt. Meghívtam Rudolf Klein-Arkenaut, aki a mi falunkban is bemutatta Schönstattot, amikor fiatal lányként még ott laktam én is, és lelkinapot tartott a diákoknak, majd meghívta őket Schönstattba.

1959 júliusában, a nyári szünetben volt ez a látogatás. Velük vonatoztam én is. A papi házban lakhattunk. Minden házat megmutattam nekik, misére mentünk a kápolnába, előadásokat tartottak nekik. Egyik nap magyar délutánt rendeztünk, meséltek, verseket szavaltak, emlékszem, Jancsi csárdást táncolt. Ez volt az a magyar találkozás Schönstatt-tal – éppen az idén lesz 50 éve –, amelynek következménye lett a mozgalom elterjedése Magyarországon.

Ez volt az az út, ahova Róbert vonakodva ment el?

Igen, még a reverendáját sem volt hajlandó magával vinni tiltakozásul.

Később, még a nyári szünetben, Róbert és Jancsi stoppal is elutaztak Schönstattba, annyira megragadták őket az ott tapasztaltak. Egy másik alkalommal Róbert kerékpárral ment el Bécsből Schönstattba. A kápolna melletti parkban egy padon akart aludni. Az egyik sekrestyés nővér észrevette, és gondoskodott rendes szállásról.

Milyen volt a fiatal Róbert?

Nagyon okos volt, de sohasem dicsekedett ezzel. Nem volt büszke: „ki vagyok én!”, hanem egyszerű ember volt mindig. Tudja, mit mondott róla a nagybácsim, aki nagy, okos ember volt: teológus, archeológus, hisztorikus, a Pázmáneum rektora?! „Mióta Gódány nekem Schönstattról beszélt, azóta tudom, mi az a Schönstatt.”

Az egyetemen megengedte a filozófia professzor, hogy Róbert fordítson az egyik magyar kispap vizsgáján. Ha bolondságot mondott, azt nem fordította le, csak akkor fordított, ha értelmeset tudott mondani a filozófiához nem nagyon értő társa.

Mélyen vallásos volt, és nagy igazságérzettel rendelkezett.

Keményfejű volt. Megegett, hogy mondtam neki, hogy a haját egy kicsit le kellene vágatnia. Ő azt mondta: „Nővér, ez az én dolgom!” (Később azért elment fodrászhoz.) Egyszer a teológiahallgatók lelki vezetője kopogott az ajtómon, és azt mondta: „Nővér, foglalkozzon Robival, mert nehéz eset!” Próbáltam megnyugtanni a spirituálist, mert akkor már ismertem Róbertet, tudtam, milyen értékes ember, nem szabad elfojtani a benne forrongó kérdéseket.

Miért volt Róbert nehéz „eset”? Talán kritikus volt?

Igen. Egyszer egy egész teológuscsoport mesélte: „Nővér, nővér, Robi a Johannes Messner professzorral – a bécsi egyetem egyik világhírű tanára volt – vitázott!” Ha nem értett egyet valamivel, valakivel, nem rejtette véka alá.

Róbert mesélte nekem, hogy Kantenich atya kérdezte tőle, hogy az ő alaptermészetek tipikus-e a magyar emberekre, vagy csak ő ilyen. Én nem tudnám azt mondani, hogy ez tipikusan magyar jellemvonás lenne, de a magyarokra talán erősebben jellemző, mint más környező népekre.

Mesélne nekünk Kristóf Jánosról, sajnós, nagyon keveset tudunk róla.

Jancsi nagyon mélyen magába fogadta Schönstattot. Ketten nagyon jól megértették és kiegészítették egymást: Jancsi egyszerű „finomság” volt, míg Robi kolerikus volt. Mindketten hűségesek voltak magyarságukhoz, hitükhöz, Schönstatthoz. Papi hivatása volt. 1964-ben szentelték fel, a Bécsi Főegyházmegyében végezte lelkipásztori munkáját, és dolgozott az Osztrák Schönstatt Családban. Sokan találkoztak rajta keresztül Schönstatt-tal, akik ma mint család, Mária-nővér vagy más életállapotban tartoznak a közösséghez. Sokan szerették, nagyon mély érzésű és jószívű ember volt. Tudta, mit akart: schönstatti pap lenni Magyarországon, de akkoriban még nem mehetett volna haza.

Az életét a Szűzanyának ajándékozta, hogy a Kahlenbergen szentély épülhesen, ugyanis terveztük, hogy ott felépüljön a dunai népek kápolnája.

Úgy tudom, a bécsiek Kahlenberget nagy részben köszönhetik Aquila nővérnek.

A bécsi Karitásznál dolgoztam, és akkoriban a mostani kahlenbergi Schönstatt Központ helyén a Karitás egy idősek otthonát tartott fenn. Amikor a Karitás el akarta adni, megfeszítettük erőnket, hogy meg tudjuk vásárolni. Jancsi ezért a célért felajánlotta az életét, Róberték 1980. 07. 11-i hazaköltözése után négy hónappal halálos balesetet szenvedett. Az egyik házat róla nevezték el: „Pfarrer Johannes Kristóf”-háznak.

Ugorjunk még kicsit vissza: Róbert úgy fogalmazott, hogy Aquila nővér az ő állandó segítője volt. Hogyan támogatta?

Azzal, amivel tudtam: öltözéssel, tanáccsal, és mindennel, amire éppen lehetőségem volt. Amikor 1961-ben Robert Zollitsch-csal és még egy másik német kispappal elhatározták, hogy elmennek Milwaukeeba Kentenich atyához, rokonaim által munkát szereztem neki Németországban, hogy megkeresse az útiköltséget, plusz még támogatást is sikerült szerezni. A Kentenich atyával való találkozás után vált bizonyossá számára, hogy nem a papság az ő hivatása.

Kentenich atya tanácsolta neki?

Azt nem hiszem. Úgy emlékszem, hogy hónapokkal később közölte az elöljárókkal, hogy nem akar pap lenni. Róbert hittanári szándékkal végezte tovább a teológiát. A kis bécsi schönstatti közösségben aktívan tevékenykedett. Együtt dolgoztunk Hilga nővérrel, öt-hat nővel a Schönstatti Nők közösségéből, anyák csoportjával, néhány fiatalal és Kristóf Jánossal. Később több Mária-nővér is jött Bécsbe Németországból.

Még Kentenich atyával kapcsolatos, hogy 1965 őszén tájékoztattam Róbertet, hogy Kentenich atya Rómában van, nem lenne-e jó, ha elmenne hozzá. És így ismét találkozott vele.

Mesélne a fiatal Górány családról? Hogyan házasodtak össze, hogyan éltek?

1965 nyarán felhívtam Róbert figyelmét, hogy egy nagyon helyes kislány van a házban. Rita volt az, aki gondoskodó, komoly lány volt. (A nagynénje ott dolgozott, ő hívta meg nyelvet gyakorolni.) Róbert erre csak hümmögött: „Miért tetszik a káposztát a kecske elé tenni?” Én inkább csendben maradtam, tudtam, most nem szabad többet mondani. Mégis megette a kecske a káposztát, aminek én nagyon örültem. A Szűzanya rendezte így.

Megismerkedésük után egy évvel, 1966-ban már össze is házasodtak. Magyarországon tartották az esküvőt, mert a kommunizmus

alatt korlátozták a kiutazás lehetőségét, engedélyek kellettek a határátlépéshez, Rita nem jöhetett át „csak úgy”. Róbert akkor már osztrák állampolgár volt, Szombathelyen volt az esketési mise, és csak a család volt jelen. Én is ott voltam. Még három hónapig tartott, míg Rita ki tudott költözni a férjéhez. Rita tanítóképzőt végzett, Bécsben fejezte be. Szelíd, jó felesége, a legjobb társ volt Róbert számára, nem olyan asszony, aki mindig rákoppint a fejére.

A házasságkötésük után már nem nagyon volt aktív a schönstatti közösségben, de a rendezvényeken részt vettek. Nagyon szép kertés házuk volt, jöttek sorban a gyerekek: Mária, Veronika, Péter, Tamás és Anna is. Jó körülmények között éltek, de Róbert sohasem akart elszakadni a hazájától. Nagy magyar volt. Ausztriában, ha a gyerekek németül beszéltek, rájuk szólt: „Magyarul beszéljete!” Mikor már Magyarországon laktak, természetesen azt is akarta, hogy beszéljenek németül, hogy a németet se felejtse el!

Segítette-e őket abban a döntésükben, hogy Magyarországra költözzenek vagy inkább féltette őket?

Eleinte próbáltam lebeszélni őket, mert tudtam, milyen szegények lesznek: Ausztriában jól keresett Róbert, és öt gyerekük volt már. És gondoltam, kár lenne mindent itt hagyni, hisz akkor kezdtünk olyan szépen együtt dolgozni a családokkal.

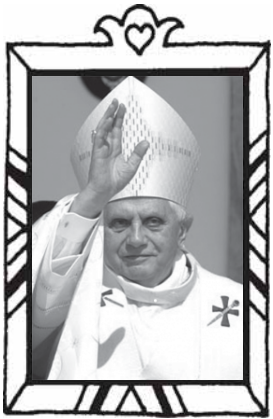
Mikor először meglátogattam őket, megálltam a Nagyvázsöny melletti erdőnél egy kis pihenőre, és sírva fakadtam, gondoltam: „Hol vannak most, Istenem, hol vannak?!” Persze, megértettem őket, de nehéz volt elfogadni, hogy láttam: Róbert állatgondozással foglalkozik a diplomájával, és ráadásul lebetegedett, meg kellett műteni, és alig volt pénzüik. Bennem is nagy vágy volt, hogy Magyarországon gyökeret verjen Schönstatt. Amennyire csak tudtam, én is szívesen segítettem őket: mivel a Karitásnál dolgoztam, volt rá lehetőségem. Akkor még élt Erzsi néni, Róbert nagynénije, hozta a tyúkokat, tojást, Rita szülei süteményt. A gyerekek mondták: „Egyik mama hozza a süteményt, másik mama hozza a tojást és a húst.”

Úgy tűnik, a magyarországi Schönstatt-alapítást „emberi sírás és isteni mosolygás” (Kentenich atya) kísérte. Egy család több tagja is, Gamper Traude, Sonja és kis Anna, halálos balesetet szenvedett.

Ők is, mint Kristóf János, magok voltak, melyek a földre hullva százszoros termést hoztak. Sír az ember, mikor azt látja, hogy látszólag elpusztul valami, nehéz akkor a sokszoros termésre gondolni. Zollitsch érsek (aki a szülőfalumból származik) azt mondta, hogy csodálja, hogy a laikusok milyen nagyszerű munkát végeznek Magyarországon. Két fiatal férfi, egyik családot alapított, másik meghalt, három magyar családból álló családcsoporthoz, Tilmann atya, mint lelkipásztor – így kezdődött. És a termés már most több mint százszoros.

(Következő számunkban a nővér életútjáról beszélgetünk: egy bácskai lány hogyan került a Schönstatti lelkiségbe, majd onnan Pilisszentlélekre, és mi a titka a nyolcvan év fölött is fáradhatatlan apostolkodásának és derűs mosolyának...)

Az interjút készítette Sallainé Karikó Éva

A pápára figyelünk

„A család a társadalom nélkülözhetetlen alapja, örök értékek iskolája”

... a családokat érő kihívásokra adott keresztény válasz az Úrba vetett bizalom megerősítésén alapul. Ez az erő a hitből származik, és Isten szavának szüntelen meghallgatása táplálja. A család nélkülözhetetlen a társadalomban, a gyermekek számára pedig pótolhatatlan jót képez. Az örök értékek iskolája, amely egy férfi és egy nő felbonthatatlan házasságán alapul. Ez az a környezet, amelyben a személy méltósággal születhet meg és maradéktalanul fejlődhet. A pápa utalt a szabadságról alkotott megtévesztő felfogásra is, amelynek eredményeként a személy saját maga börtönébe kerül.

Ma különösen nagy szükség van a keresztények tanúságtételére és nyilvános elkötelezettségére, hogy ismételten leszögezzük a család méltóságát, egyedülálló és pótolhatatlan értékét – hangoztatta Benedek pápa. Ezért fontos, hogy jogilag is támogassák a családokat.

... a családnak joga van ahhoz, hogy elismerjék önazonosságát. A család feladata, hogy megélje és ápolja a kölcsönös szeretetet, az igazságot, egymás tiszteletben tartását, az igazságosságot, az együttműködést, mások szolgálatát, a gyengék felkarolását. A családot hassa át Isten jelenléte, mert az Úr mindazokkal van, akik hallgatják szavát, és a gyakorlatban megvalósítják tanítását. A család az ima erejében alakulhat át Krisztus tanítványainak közösségévé, amely továbbadja az evangéliumi üzenetet.

A pápa a következő feladatokkal bízta meg napjaink keresztény családjait: életükkel tegyenek tanúságot hitükről mindennapi környezetükben. A családi élet ajándék, amely megmutatja a társadalom számára, hogy a szabadság és a szolidaritás jól kiegészítik egymást. A családnak, alapvető társadalmi szerepe révén, joga van ahhoz, hogy elismerjék önazonosságát, és ne keverjék össze az együttélés más formáival. Ahhoz is joga van, hogy számíthasson kulturális, jogi, gazdasági, társadalmi és egészségügyi támogatásra, hogy megfelelő oktatási formát választhasson gyermekei számára. A pápa olyan kultúra és politika fejlődését sürgette, amely támogatja a családokat. Mindenkit arra szólított fel, hogy elkötelezetten működjön együtt a család nemes ügye érdekében, hiszen ezáltal egy emberhez méltó és fényes jövőt készítenek elő – hangsúlyozta a családok mexikói világtalálkozóját lezáró szentmise után videó-üzenetében XVI. Benedek pápa.

(forrás: Vatikáni Rádió)

Kentenich atya tanításából

A nagy Bankárno

*Szemelvények Kentenich atya előadásából
(1967. augusztus 22–25. Studentat-Exerzitien)*

Ha választott nép vagyunk, akkor reménykedhetünk abban, hogy megkapjuk az ígéret földjét is. Ígéret földje?! Hogyan néz ki számunkra az ígéret földje?... Mindennütt, minden országrészben, minden kontinensen egy kis hely a szentélyünk, a képzés, egy nevelő-iskola számára. Ez minden.

Most csak arról van szó, hogy mindent a hit fényében lássunk, és onnan kiindulva menjünk tovább, tovább, tovább az úton...

Mondok gyorsan néhány példát, melyeket természetesen számtalanul sokszorozni lehetne. Egy nővér alapított egy közösséget. Elment Párizsba, hogy letelepedési engedélyt kérjen. A bíboros késznek mutatkozott, de aztán aggályai támadtak a pénz miatt: miből fognak házat venni? A nővér egészen egyszerűen így válaszolt: *Ah, ez teljesen nyilvánvaló. Nézzon csak ki az ablakon, mennyi gyönyörű épület van körülöttünk! A Szűzanya elintézi, hogy annyi házat kapjunk, amennyire szükségünk van...*

Értik, hogy miről van szó? Egyszerű, valódi hitről. És azt gondolom, hogy figyelmesnek lennünk erre...

Vagy gondolhatnak Don Boscora. Tudják, hogy az édesanyja minden időben a szolgálatára állt. Egy nap azonban Don Bosco olyan tervvel állt elő, mely hívő anyjának is túl hatalmas volt, túlságosan messzire nyúló, kivitelezhetetlen. Egy nagy Mária-templomot szeretett volna építeni, de nem volt rá semmije sem. Előadta a tervét az édesanyjának, aki tiltakozott: *„Ebben nem tudok részt venni.”* Mire Don Bosco: *„Tegyük fel, hogy lenne pénzed! Ugye, biztosan azonnal adnál belőle. Csak nem gondolod, hogy a Szűzanyának nincs elég pénze?!”*

Ezt a természetes, naiv bizalmat kell nekünk is elsajátítanunk, ezt az alap-beállítottságot, melynek az alkalmazása sokféle módon megvalósulhat.

Ez megnyugtatta Don Bosco édesanyját is, és támogatta fiát az építkezésben. A Szűzanyának valóban sok pénze van, és gondoskodott róla, hogy ne ürüljön ki a pénztárcája. És természetesen felépült a nagy Mária-templom is.

Engednünk kellene, hogy ezek a példák hassanak ránk a hétköznapi életünkben. Ez döntő fontosságú kérdés mindannyiunk számára. Vizsga előtt állunk. Több mindenre is szükségünk van. Igen, tudjuk biztosan, hogy Isten mindenható, de vajon most, éppen az én esetemben is az?!... Az Üdvözítő nekünk is mondja, hogy ne essünk az aggodalmaskodás kétségébe. Jóllehet nekünk is sok mindenről gondoskodnunk kell, nem ússzuk meg olyan könnyen..., de mindig visszatér a gond: még ezt is, meg amazt is nekünk kell meg csinálnunk... Terveket szövünk és – magától értetődően – azt gondoljuk, hogy a megvalósításhoz össze kell szorítanunk a fogainkat, és jaj, jaj nekem, ha nem csinálom. Aztán hirtelen ott fekszenek „a széttört üvegcserepek a fűben.”...

Miről is van itt szó? Először is arról, hogy a mi korunkban teljesen érthető, hogy az ember erkölcsi tökéletességre törekszik. De megvan ennek az Achilles-sarka, ahol sebezhetőek vagyunk: szeretnénk a dolgainkat minden nap jobban és jobban csinálni, a jófeltételeinket tovább fokozni, és mit látunk? Minél több a jófeltétel, annál több a kudarc...

Nem találjuk az utat a másik világba, Isten mindenhatóságához, nevelői bölcsességéhez...

(Gondoljunk bele,) egy egész város felépült már csupán csak adományokból². És (a titka) mindig újra a **bizalom volt**. Ha szükség volt valamire, mindent megkaptak szó szerint, ahogy az ég madarai és a mezők liliomai.

Minden konkrét esetben és területen nem lehet ezt szó szerint venni, de komolyan meg kell fontolni, és bátornak kell lennünk, hogy azt, amit hiszünk, merjük a konkrét életben megvalósítani.

² **Cottolengo Szent József Benedek** (1786–1842) egész városnegyedet épített Torinóban a betegek és szükségeltetők számára. Munkatársait így tanította: „Nekünk nem a »Kis Ház« szükségleteiért kell imádkoznunk és nem aggodalmaskodnunk kell, hanem csak azzal kell törődnünk, hogy Isten kedvében járjunk és mindenütt megtegyük Isten akaratát. Ha hiányt szenvedünk, azt bizalmunk hiányának kell tulajdonítanunk. A Gondviselésnek ugyanis az a törvénye, hogy átlagos bizalomra a megszokott módon, a rendkívüli bizalomra rendkívüli módon válaszol.”

Megtérés felnőtt fejjel

(Az előző számunkban megjelent írás folytatása)

HOGYAN KEZELJÜKA BENNÜNKET KÖRÜLVEVŐ VILÁGI KÖRNYEZETET?

Ezzel a problémával mindjárt közös életünk legelején szembetalálkoztunk.

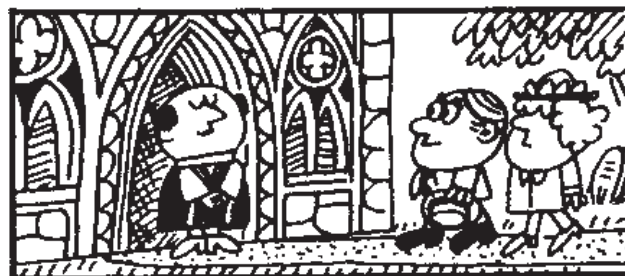
Esküvőnket igyekeztünk a lehető legtapintatosabban megszervezni, amiben nagy segítségünkre volt Blanckenstein Miklós atya is, aki színesen és érdekesen magyarázta el a szertartás során, hogy mi miért történik.

Az esküvői vacsorán elhangzott rokon pohárköszöntőn („Gyarapodjatok és sokasodjatok – na de először inkább gyarapodjatok!”) ilyen előkészítés után már könnyedén mosolyogtunk.

Hamar kiderült viszont, hogy a tartalmát nemigen fogadtuk meg, vagyis sorra érkeztek a gyerekek; ekkor nekünk is meg kellett állapodnunk egymás között néhány dologban, amelyekhez mindenképpen ragaszkodunk. Ezek lettek a mi sarokköveink: pl. miselátogatás, tisztességes viselkedés és beszéd megkövetelése a jelenlétkben egyházi személyekkel szemben...

Egy dologtól tartottunk csupán: a nézetek a gyerekek nevelése során óhatatlanul összecsapnak majd. Valóban, a gyerekeink sok bölcs „életviteli tanácsot” kaptak a rokonoktól. Ezekkel szemben már semmit sem tehetünk – maradt az imádság. Tízéves távlatban derül csak ki lassan-lassan, hogy a „Ne féljete!” ebben az esetben is

...az „őshonosok” számára viszont a befogadás – csakúgy, mint a házasság – igazi munka.

mennyire érvényes: nincs akkora hatalma a kívülről érkező ukázoknak, mint az apától-anyától származó, naponta látott-hallott „üzeneteknek”.

Az is kiderült számunkra, hogy a barát

ti körünk lesz az a forrás, amelyből meríteni tudunk. „Szerencsére” valahogy úgy alakult, hogy kisközösségbe is hívtak minket, és több szalon tudtunk kapcsolódni az egyházhoz mint közösséghez. Ezt ma is – visszatekintve – nagyon fontosnak tartjuk.

Még izgalmasabb kérdés számunkra: **HOGYAN KÉSZÍTHET HELYET A HÍVŐ KÖZÖSSÉG A FELNŐTT MEGTÉRŐKNEK?**

Úgy látjuk, a felnőtt megtérő befogadása külön erőfeszítést igényel a közösségtől. Nemcsak azért, mert fárasztó dolog őt folyton taníogatni, magyarázgatni neki a mindenki számára ismert dolgokat, hanem mert el kell viselni más észjárását, és többlet energiát igényel a kérdések megválaszolása és a vele való beszélgetés.

Nem beszélve arról, hogy a felnőtt megtérő sokszor túl lelkes; hatalmas lendülettel vágta az utat, ahol ügetve is ugyanúgy célba lehetne érni. Velünk előfordult például, hogy amikor több keresztény családdal együtt mentünk nyaralni, a vasárnapi misére készülvén 38 fok kánikulában ráerőltetük a gyerekekre a hosszúnadrágot azzal, hogy „itt be se lehet menni sortban a templomba!” A mi fiaink, mint az őszi légy, szédelegve álltak helyt a délelőtti forróságban

Mi itt szenvedünk már gyerekkorunk óta, próbáljuk megtartani a parancsokat, megugrani a léceket, mások meg csak könnyedén átszállnak felette az utolsó pillanatban?

a szentmisén – a társaságból egyedülként hosszúnadrágban.

Két olyan területet vettünk észre, ahol ennek a külön erőfeszítésnek kiemelt helye van.

Az egyik kisközösségi összejevetelen a „napidíjas” szőlőművesekről szóló példabeszédről folyt az eszmecsere. (Mt 20,1) Ahogyan az egyik, gyerekkorától fogva keresztényként nevelkedett édesanya jópofán megfogalmazta: „Hogy van az, hogy aki később ment ki a szőlőbe, az is ugyanannyit kapott? Mi itt szenvedünk már gyerekkorunk óta, próbáljuk megtartani a parancsokat, megugrani a léceket, mások meg csak könnyedén átszállnak felette az utolsó pillanatban?”

Ezt mi alapvetően lelki problémának tartjuk; a befogadó hívő közösség lelki nagysága szükséges ahhoz, hogy azt mondjuk: igen, ő csak most érkezett, mégis közénk fog tartozni.

Ekkor értettük meg, mennyi többletmunkát jelent a folytonosan kopogtató újabb és újabb keresőkkel való foglalkozás a hívő közösség számára.

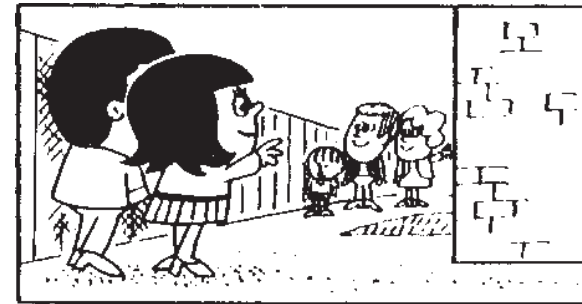
Persze azután ezen az összejevetelen közösen jót neveltünk azon, hogy viszont ők a „kényszerű jó viselkedés” éve alatt mennyi szeretetet és példát kaptak szüleitől a hétköznapi és az ünnepek megélésével kapcsolatban.

Egy másik barátnőm mondta: „Tudod, a felnőtt megtérő valahogy nem ugyan-

az. A bűn fogalma neki nincs a vérebe ivódva. Sok minden neki egyszerűen nem bűn, ami nekünk magától értetődően az.”

Vagy ahogy egy barátunk fogalmazta: „A keresztényként nevelkedett ember alapvetően szabálykövető. Vannak parancsolatok, azokat tartsd be. A nem hívő ember viszont általában szabálykerülő természetű.”

És még ha követni szeretnénk is a szabályokat, nem biztos, hogy mindig ismerjük őket, és van, amikor a mérce mellbevágóan magas. A köztudatban szerepel a 6. parancsolat – Ne paráználkodj! Na jó, Uram! Akkor mostantól... De a 9. parancsolat már a kívánságot is tiltja. Sőt a Hegyi Beszéd hallgatói újabb „megszorításokról” értesülhetnek: Aki már csak bűnös kívánsággal is

néz egy nőre, az szívében már vétkezett. Sőt már az is, aki haragot tart. Pedig korábban még a szemet szemért, fogat fogért volt a mérce.

Tengerparti társaságunk frissen tanult társasjátékkal múlatta az időt. A szemtelenül sokszor nyerő apukáról a sokadik játszma után derült ki a teljes tájékozatlanság. Egyikünk kifakadt: Nahát! Az nem nyerhet, aki nem ismeri a szabályt!

Lehet, hogy a kereszténységre ez a tétel nem érvényes vagy legalábbis nem mindig. Hogy ezt elfogadjuk, álljon itt egy sor az Apostolok Cselekedeteiből az első görög keresztények megtérésekor:

„Meg lehet tagadni attól a keresztvizet..., akik éppen úgy elnyerték a Szentlelket, mint mi?” (ApCsel 10,47)

De a mi számunkra az a tanulság, hogy tényleg mennyi plusz erőfeszítést igényel a mi beilleszkedésünk a közösség részéről; nem árt erről tudnunk.

Az egyház nyilvánvalóan nem maradhat zárt közösség; az újonnan érkezőknek igyekeznünk kell belesimulni az egyházi életbe, az „öshonosok” számára viszont a befogadás – csakúgy, mint a házasság – igazi munka.

Sok minden neki egyszerűen nem bűn, ami nekünk magától értetődően az.

Élő háziszentély

*Egy hely, ahol vágyakozásom
otthont lel*

Közösségünk a múlt évben ünnepelte magyarországi fennállásának 25. évfordulóját. A jubileumi rendezvényeket kicsit úgy éltük meg, mint egy Táborhegyi állapotot: a hosszú évek alatt átélt események,

elért eredmények, de még a nehézségek is különös fényben ragyogtak, hálával töltöttek el minket, mert világosan láttuk, egyedül nem juthattunk volna ide.

A körültekintés a hegycsúcson lehetőséget ad arra, hogy visszanezzünk a megtett útra, összegyűjtsük a tapasztalatokat, számba vegyük gyengéseinket, gyarlóságainkat. De sajnos, sokáig nem táborozhatunk itt, nem építhetünk sátrat az emelkedett hangulatú helyen, szemünket a hegy lába felé kell fordítanunk, és el kell indulni, várnak a további feladatok... Tudjuk, hogy az előttünk álló út nem lesz könnyebb, mint eddig, Jézusnak nem szokása, hogy a követői előtt álló utat kátyúmentesítse, kiegyenesítse, leaszfaltozza és csúcs-szuper járgányokat adjon a közlekedésre, hanem csetlő-botló lépteinkkel, néha füttyörészve, de inkább többször lihegve, le-lemaradozva követjük Mesterünket.

Nagyon könnyen elbátortalanodnánk, elerőtlenednénk, ha nem támogatna Fia követésében Mária. A jubileumi év kiemelkedő eseménye volt két alkalom, amikor ünnepélyes keretek között szeretetszövetséget lehetett kötni a Szűzanyával és háziszentélyt lehetett létesíteni, így lassan már 150 háziszentély működik Magyarországon.

Mozgalmunkban hogyan alakult ki a háziszentély létesítésének gondolata?

„Milwaukee, USA, a hatvanas évek eleje. Fial családok jönnek össze a rendszeresen megtartott házaspár-találkozóra. Kantenich atya, aki már több éve ott él, lelkipáztorként rendelkezésükre áll. Kérdésekre válaszolva a gyereknevelésről kezd beszélni. A családoknak felvázol egy keresztény lelkeségű családiélet-modellt. Az egyik asszony bensőleg túlságosan leterheltnak érzi magát, hogy családjában ezt a modellt megvalósítsa.

Meg is mondja ezt Kantenich atyának. Ő azonban a találkozókon továbbra is a keresztény élet szépségét és erejét tárja föl a családoknak.

Az asszonyban felébred a vágy: bárcsak mindez az én családomban is lehetséges lenne! De a hétköznapi nagy igénybevétele túl sok neki. Beszél erről a barát-nőjével, aki szintén ebbe a körbe tartozik. Mindkét családban sok gyerek van, mindkét asszony túlterhelt, egyedül érzik magukat a gyereknevelésben. Mégis bennük él a vágy, hogy a gyerekeiknek átadják mindazt az értéket, amit Kantenich atya által fedeznek fel: őket olyan emberré nevelni, aki tud szeretni, akinek ereje van az aktuális divatáramlatok nyomásával szemben a saját útját járni és a lelkiismeretét követni, aki mély és valódi kapcsolatokra képes.

Végül eszükbe jut egy ötlet és előadják Kantenich atyának: »Nem hívhatnánk meg Máriát, hogy a családukba jöjjön és velünk éljen, közel legyen hozzánk, mint a Schönstatt-szentélyben? Egyedül nem vagyunk képesek, szükségünk van rá, hogy a személyiségevel hasson a családukra. Lehetséges lenne, hogy ugyanúgy 'együtt élne' velünk, mint ahogy a Schönstatt-szentélyben közel jön hozzánk?«

Kantenich atya csak ennyit mondott nekik: »Please, do it!« (Rajta, csinálják csak!)

Ezen a módon került be a Schönstatt-mozgalomba az ún. háziszentély.†

(M. Gertraud Evanzin, *Életem saját ritmusa, Családakadémia, Óbudavár, 2007, 34–35. o.*)

„Csak” háziszentély

mikor 2007 nyarán Óbudaváron voltunk, elhangzott az alábbi kijelentés: „azoknak, akik már például hetedszer vannak itt, illik valami döntést hozniuk...”

Hát, hányadszor is voltunk Óbudaváron?

A döntéshozásban, úgy látszik, jó „schönstattiak” vagyunk, nem kapkodtuk el a háziszentély létesítését. Házasságunk első pillanatától van imahelyünk. Amikor családi házba költöztünk, a szekrény sor tévének fenntartott nagy üres helyét rendeztük be, hogy minden este leüljünk a nem létező „tévénk” elé, és ott imádkozunk. Az anonim háziszentélyünk hol jól, hol kevésbé jól működött. Mindig az egyházi évnek megfelelően rendeztük be.

Mindig hálás lelkiületűek voltunk, és remélem, azok is maradunk, egyik fontos csoda az életünkben a házunk, ahol igyekszünk az otthonosság légkörét megvalósítani. 2008-ban a sok „véletlen” pénzforrás lehetővé tette, hogy nekilássunk egy teljes tetőcserének tetőtér-beépítéssel egybekötve. Márciusban indult az építkezés, természetesen el is kellett költöznünk a három kisgyerekekkel. Ebben a várakozásban ért minket a „hívás”: lehet háziszentélyt szenteltetni Tilmann atyával. Jelentkeztünk.

Tudjuk, hogy a háziszentély szorosan összekapcsolódik a Szeretetszövetség megkötésével, mégis „csak” háziszentélyt létesítettünk. Igaz, régóta létezett már az

imahelyünk, fontossá vált számunkra bekapcsolódnunk a schönstatti hálóba, de még erősebb bennünk a kötődés a Schönstatt „szervezethez” (csoport, barátok, Óbudavár), mint a Szűzanyához. Lehet ezen dolgozni, hiszen megígértük, hogy ha elkészül a tetőtér, megkötjük a Szeretetszövetséget is.

A másik ok kicsit önző: szeretnénk, hogy a mi házunkban is legyen ünnep, ne csak Óbudaváron. Ha majd elérkezik az idő, a Szeretetszövetséget az otthonunkban szeretnénk megkötöni, testvéreinkkel együtt örvendezve, házunkat mintegy megszentelve.

A háziszentélyünk szentelésén néhány emlékezetes esemény történt. Vacak volt az idő, mi busszal mentünk, a gyerekek fáztak és nyűgösek voltak. Mindezek ellenére próbáltunk lélekben is ott lenni, és amikor eljött a pillanat, hogy ki kell menni az oltárhoz, a gyerekeinket másra bíztuk. Marika lányunk viszont mindenképpen velünk akart jönni, így vittük is. Amikor hazaértünk a 30 nm-es lakásba, próbáltuk tudatosítani a gyerekekben, hogy hatan lakunk ott.

Másnap megkérdeztük sorban a gyermekeinket, kinek mi tetszett a legjobban Óbudaváron, Marika ezt válaszolta: „amikor az a bácsi összerakta a kezdet a papíréval.”

Később jöttek a nehézségek. Elvesztettünk egy kisbabát, akit nagyon vártunk már, és távolabbi családtagunkkal súlyos konfliktusunk lett. Nem gondolom, hogy ezeket azért kaptuk, mert háziszentélyünk van, hanem fordítva: azért van háziszentélyünk és korsónk, hogy ezeket bele tudjuk tenni. A bajok nem kerülnek el minket, csak nem mindegy, hogy egyedül próbáljuk-e cipelni, vagy egy nagy család, a Schönstatt-család tagjaként.

„azoknak, akik már például hetedszer vannak itt, illik valami döntést hozniuk...”

Meglátni a nem túl vonzó külsőségek mögött megbúvó sebzettséget, fájdalmat

Barka Attilát és Ágit hat éve ismertük meg, amikor először voltunk Óbudaváron, családnapokon. Ezt követően évekig nem találkoztunk Velük, míg a Schönstatti Szűzanya újra egymás mellé nem „terelt” minket az első apostolképzős közösségben. Azóta többet láttuk egymást, sokat beszélgetünk, és egyre jobban megismerjük egymást. Ezzel együtt pedig tiszteletünk is egyre jobban mélyül irántuk. Sok területen példát mutatnak nekünk, és úgy érezzük, hogy másoknak is sokat tudnak adni. Ezért szeretnénk most Nekik „továbbadni a mikrofont”, és bemutatni Őket az Oázis olvasóinak.

Ági és Attila is az egészségügyben dolgozik. Nap mint nap nehéz helyzetben lévő embertársainknak sugározzák Isten szeretetét, miközben a testüket gyógyítják.

Attila: Valóban hat éve vettünk részt először Óbudaváron, családnapokon. Már évekkkel ezt megelőzően a Kondorosy család beszélt nekünk élményeiről, a Schönstatti Szűzanyáról, Kentenich atyáról és a családnapok lelkiségéről. Mivel a Szűzanya nagyon közel állt hozzánk, elhatároztuk, hogy részt veszünk a családnapokon. Az első, majd az ezt követő alkalomok katartikus élményt jelentettek számunkra. Így ismertünk meg benneteket is.

Úgy gondolom, hitbeli vándorutunk egy nagyon lényeges állomása, a Szűzanya gyöngéd ajándéka, hogy eljuthattunk Óbudavárra.

Néhány szót szólnék magunkról is. Ágnes és én tizenhárom éve vagyunk házasságban, október elején születik ötödik gyermekünk. Két lányunk – Viola, Lilla – és két fiunk – Brúnó és Bernát – után úgy tűnik, ismét fiúgyermekkel ajándékoz meg minket Isten. Budapest mellett, Solymáron lakunk egy kertes házban.

Feleségem aneszteziológus orvos, jelenleg – a Gondviselő jóvoltából – egy hospice osztályon dolgozik. Végstádiumú daganatos betegek testi és lelki kísérését végzi.

Én, eredeti végzettségemet tekintve mentőtiszt vagyok, jelenleg az egészségügyi főiskolán tanítok elsősegélynyújtást, emellett egy budapesti kórház sürgősségi osztályán dolgozom, és havonta egyszer mentővel is kimegyek balesetekhez, betegekhez.

Többször mondtátok már, hogy a munkahelyetek fontos apostolkodási terület számotokra. Hogyan találtok utat a betegek lelkéhez, hogy Istenről beszéljete nekik kilátástalannak tűnő helyzetükben?

Mások nyomorúsága és az abból történő szabadulás mindig egy közösen megtapasztalt katartikus élmény mindenki számára.

Attila: Huszonkét éve foglalkozom kritikus állapotú, illetve kritikus helyzetben lévő emberekkel. Régóta kértem Jézust és a Szűzanyát, mutassa meg számomra azt az utat, amely Istenhez vezet, amely által az Ő szeretetét továbbadhatnám. Az imádság hatására Isten lassan átformálta gondolkodásomat, egyre inkább képessé tett arra, hogy úgy lássam az embereket, ahogy az Atya lát minket: kicsi gyermekeknek, akik időnként elesnek, hibáznak, de alapvetően szüleik szeretetét éhezik. Mindannyian szüleik hangja irányába próbálnak botladozni, de közben időnként eltévednek, téves úton járnak és ilyenkor képesek nagyon elszomorodni. Gyakran sírnak, ilyenkor ölelésre, menedékre, vigasztalásra vágynak.

Így vezetett Isten a mentőszolgálat mellett, kezdetben egy kórház sürgősségi osztályára, ahol imádkozhattam betegeimért, később pedig fiatalok közé, ahol a segítségnyújtást mint szívükből fakadó szeretetcselekedetet, mint a Jézus iránti könyörület cselekedetét (Mt. 25,40), mint a keresztyét hordozó, szenvedő ember mellé térdelő irgalmat tudom bemutatni.

Az utóbbi években vált bizonyossá bennem, hogy az apostolkodási területem a munkahelyem. Amikor dolgozni megyek, imádságban kérem az Urat, hogy tegyen az Ő üres és jelentéktelen poharává, amelyet csak az Ő szeretete tölt meg, amely csak a rajta átvilágító fényes nap sugarai által szép. A Boldogságos Szűzhöz könyörgöm, hogy borítsa be minden hallgatómat, illetve ha a kórházba megyek, minden betegemet az Ő köpenyével, árássa ránk anyai szeretetét és adjon békét a szívünkbe.

Mind a főiskolai, mind a kórházi munkámat gondviselészerűen kaptam – csodás módon, képességeimből és képzettségemből nem fakadóan, azért, hogy láthassam az Úr dicsőségét az életünkben. Ezen az úton nagyon gyöngéden és türelmesen vezetett mindig az Úr: gyakran voltak és vannak visszaeséseim, mélypontjaim, amikor minden megkérdőjeleződik bennem, de Ő türelmes és megbocsát. Ennek az útnak lényeges állomása volt, amikor egy indiai nővér által tartott lelkigyakorlaton személyes istenélményem volt, és azóta tudom valóban Mennyei Édesapámnak szólítani az Atyát és Égi Édesanyámnak a Szűzanyát. Azóta képes vagyok embertársaimat is valóban Isten értékes gyermekeinek tekinteni.

Minden ember nyitott Istenre és vágyik Rá, csak nem találkozik senkivel, aki elvezetné őt az Úrhoz. Ezen az úton az első lépés a szeretet. Ha szeretjük a másik embert, akkor lelki és gyakorlati testi állapota is csodásan javul, mérhető paraméterei változnak – vérnyomása csökken, légzése javul, állapotából adódó fizikális tulajdonságai változnak. Ennek a felismerése kezdetben azt eredményezte, hogy sok, igen magas vérnyomásértékkel kórházba kerülő beteg ellátása során, nem elsődleges választásként szerepelt a gyógyszer, hanem beszélgetéssel, a feszültségek oldásával próbáltam csökkenteni kóros értékeiket. Gyakran sikeresen.

Később rájöttem, hogy ha Isten szeretetéről beszélek, arról, hogy mindannyian szeretve vagyunk, hogy van remény, van kiút, sok esetben az állapotváltozás tartós is maradt. Ma már biztos vagyok benne, hogy a betegekkel történő foglalkozás számomra új útjának az elején vagyok. Nagyon sok kérdésemre választ kaptam én magam is: a szenvedés, halál, betegségek „értelme”.

Bár kollégáim többnyire nem hívók, mégis tisztelik, elfogadják a betegekkel való foglalkozás e módját.

A tanításban is „alkalmazom” ezt, igyekszem minden hallgatómban meglátni a nem ritkán durva, nem túl vonzó külsőségek mögött megbúvó sebzettséget, fájdalmat. Igyekszem úgy tanítani, hogy a számomra lényeges, Istenhez vezető utat domborítsam ki, hogy éreztessem a hallgatóval, hogy Ő lényeges, értékes, szeretett személy. Arra biztatom a hallgatóimat, hogy osszák szét magukat, hogy térdeljenek oda a porban fekvőhöz, érintsék meg és lássák meg benne a szenvedő Krisztust.

Meggyőződésem, hogy Isten – érdemtelenységem ellenére – számomra csodálatos módon állított erre a helyre, hogy Őt hirdessem mindenkinek.

Ez a munka rengeteg energiát követel, magatokból kell adnotok. Hogyan segít benneteket ebben Schönstatt szellemisége? Hogyan tudtok újra és újra feltölteni?

Attila: Munkánkhöz természetesen erőt kell merítenünk, arról, amit mondunk, nekünk is újra és újra bizonyosságot kell szereznünk. Ebben számomra nagy segítség feleségem, Ágnes, akivel közösen beszéljük meg az aznap történéseit, közösen keressük az események mögötti gondviselést.

Sokat segítenek a feltöltődésben azok a könyvek, folyóiratok, egyéb olvasmányok, amelyek személyes Isten-kapcsolatokról szólnak, azok a tanúságtételek,

amelyek gyakran a nehéz helyzetből történő felemelkedést beszélnek el (Kés és kereszt, Még többet, Marana Tha, Oázis stb.).

Most már több éve a nyári szünetünk egy részét lelki gyakorlatokkal töltjük. Ezek közül sokat jelent számunkra az Óbudavári családnapi, ahol olyan sorsokat ismerünk meg, amelyek által mi is közelebb kerülünk Istenhez. Minden család hozza magával a nehézségeit, a múltbeli örömet és fájdalmát, és egymás előtt „lemeztelenítve” önmagunkat adjuk a másoknak, mint ahogy Jézus is a Golgotán lemeztelenítve önmagát adta értünk. [Lelki gyakorlatainkon az ún. lemeztelenítés mértéke minden esetben önkéntes, mindenki annyit árul el személyes élményeiből, amennyi házastársi egységüket nem rombolja, és nyugodtan dönthetnek úgy is, hogy nem kívánják feltárni „titkaikat”. A szerk.] A hét közepére már képessé válunk erre mi is – önmagunkat adni másoknak. Mások nyomorúsága és az abból történő szabadulás mindig egy közösen megtapasztalt katartikus élmény mindenki számára.

Ágnes: Schönstatt szellemisége sokat segít abban, hogy újra és újra felismerjük: első és legfontosabb küldetésünk egymás és a család felé szól! Az életünk igazi értelme Isten és egymás szeretete. Ezek azok a kincsek, amelyek az élet nehéz, kilátástalan pillanataiban békét és megnyugvást adnak.

Az egészségügyben dolgozók munkabeosztása nem éppen családbarát. Ti hogyan tudjátok megtalálni az egyensúlyt a család és a munka között? Miként szerveződnek a mindennapjaik? Hogyan hatnak a család életére a munkahelyi élmények? Meséltek-e gyermekeiteknek ezekről?

Attila: Mindezt csak a Gondviselés segítségével tudjuk technikailag is megszervezni. Ágnesnek sikerült olyan munkahelyet találnia (ez önmagában is egy csodás történet), ahol nem kell ügyelnie, közel van az otthonunkhoz, rugalmas időbeosztású, a kollégák többnyire hívő emberek és érzékenyek más emberek problémái iránt.

Mindennapjaink pont olyan fárasztóak, mint sok család esetében. A reggelek stresszesek, az esték hosszúira nyúlnak, problémákkal terhesek. Ezek az időszakok súlyos gyengeségeinkről tartanak tükröt elénk. A napközbeni események szervezése gyakran emlékeztet egy nagyobb logisztikai központ mindennapjaira. Időnként úgy érezzük, hogy egy soha véget nem érő szélmalomharcot vívunk, de nagyobb távlatból tekintve igenis minden lényeges téren fejlődünk.

Az életünk apró élményeit megbeszéljük a gyerekekkel, a haldokló betegekről is beszélünk nekik, igyekszünk nem tabuként kezelni a halál, a szenvedés eseményeit.

Ágnes: A munkahelyi élményeink gyakran családi szinten is előkerülnek, különösen az osztályunkon fekvő némely beteg sorsát követjük nyomon, imádkozunk értük – családjukon belüli megbocsátásért, kiengesztelődésért, a családok egységéért, gyógyulásért. Ha a munkahelyemen szentmise van, azon együtt veszünk részt. A betegek sokszor ajándékoznak nekünk emlékeket (kisebb használati tárgyakat,

melyeket az ajándékozóról neveztünk el). Így még sokáig emlékezünk egy-egy kedves betegünkre.

De a betegek gyakran lelki ajándékokkal is megajándékoznak minket: felfedik előttünk szenvedéseik mélységét, hősiességüket küzdelmükkel önmagukkal, életük korábbi, feldolgozatlan eseményeivel.

Marad-e időtök és energiátok a plébániátokon való munkálkodásra? Ha igen, akkor mire?

Attila: A plébániánkon semmilyen feladatot nem látunk el. De nagy csodálattal szoktuk hallgatni mások beszámolóját az adott plébánián kifejtett tevékenységekkel kapcsolatban, én magamat nem tartom képesnek egy imacsoport vezetésére, pláne egy tábor megszervezésére, de hálás vagyok ezekért az alkalmakért a társainknak, hiszen semmilyen lelki gyakorlaton, családos táborban sem vehetnénk részt az Ő segítségük nélkül.

Örvendetes módon gyakran megfordultok Óbudaváron. Mi az, ami odavonoz? Megváltotatott-e Benneteket a Schönstatti Szűzanya? Hogyan formálja gyermekeiteket?

Ágnes: Schönstattban nyert számomra igazi értelmet az, hogy a házasság szentség! Az a gondolat, hogy milyen erősek vagyunk mi ketten együtt – az Úrral együtt hárman –, nagyon sok kérdés leküzdésében segített. Mivel mindketten „elvált” családból származunk, nagyon sokat tanultunk itt (a házasság munka, a szeretet fájhat, és még sorolhatnám). Gyermekeink neveléséhez is sok merész és jól alkalmazható segítséget kapunk. Ez nagyon nagy erőt ad ahhoz, hogy fiatalok, sokgyermekes családról alkotott álmainkat megvalósíthassuk. Valóban olyan számunkra Schönstatt, mint egy oázis. Megpihenni egymás társaságában, újra visszamenni és feleleveníteni a kezdeti szeretetünket egymás iránt, egymásra figyelni, újra megfogalmazni az érzéseinket.

Rengeteget jelent az is, hogy erős keresztény családokat ismerhettünk meg. Körülöttünk egyre több a válságba került házasság, jó ebben a zűrzavarban stabil családokkal találkozni. Sokszor mások küzdelme, esendősége még többet segít, mint a bizonyágtételek.

Köszönjük, hogy ilyen mélységekig engedtetek betekinteni az életetekbe. Áldjon meg Benneteket az Úr és adjon erőt, hogy folytathassátok apostoli munkátokat.

Azóta megszületett Ágnes és Attila ötödik gyermeke, Damján.

(Az interjút Ferencz László és Éva készítette)

Arra biztatom a hallgatóimat, hogy osszák szét magukat, hogy térdeljenek oda a porban fekvőhöz, érintsék meg és lássák meg benne a szenvedő Krisztust.

Tetszem a többieknek? Milyen hatást váltok ki?

A legtöbb nőnek tetszik, ha azt mondják róla, hogy megnyerő az egyénisége, hogy vonzereje van, hogy kedves. Amikor örülünk annak, ha mások szeretetreméltónak találják, azzal a vágygal függ össze, hogy tetszeni akarunk. A tetszeni akarás természetes vágy. Ez egy útja annak, hogy valakivel személyes kapcsolatba kerüljek. Egy másik út, hogy tenni akarok valamit érte és így bizonyítsam be a szeretetemet. Mindkettő, a tetszeni akarás és a másikért való tenni akarás is ugyanannak az alapvető váagnak két kifejezési formája: *szeretni és viszonszeretetet kapni*. A férfnál és a nőnél gyakran eltérő a hangsúlya ennek az alapvető váagnak.

A tetszeni akarás mint probléma

A tetszeni akarás mint alaptulajdonság okozhat problémákat is. Újra és újra kibillenthet bennünket az egyensúlyunkból. Ez akkor történik, ha felületesen, a „tetszeni akarok, mindegy, hogy kinek” mottó alapján hagyjuk érvényre jutni.

Akkor a tudatalattink egyre gyakrabban kezdi kérdezni: *Tetszem a többieknek? Milyen hatást váltok ki? Elfogadnak?* Akkor kialakul bennünk egy rejtett hiúság, amely mások jóakarát semmi esetre sem akarja elveszíteni. Akkor sem, ha mi magunk közben egyre többet veszítünk. Elveszíthetjük a saját ízlésünket, a kedvenc tevékenységeinket, a kezdeményezőnkészségünket, talán azokat az igazságokat is, amelyek életünk hordozói.

A tetszeni akarás mint lehetőség

A tetszeni akarás mint alaptulajdonság azonban meg is érlelhet, és erőt adhat nekünk, ha helyes módon engedünk neki. Akkor nem így hangzik a kérdés: *jónak találnak a többiek?* Hanem így: *tetszik ez Neked, örömet okoz ez Neked?* Ez a „Te” lehet egy olyan ember, akit szeretünk, és aki minket szeret. Az egészséges szeretet

tisztelt a másik egyéniségét, szolgálni akarja a másik életét, a másik titokzatosságát. Ezért nyugodtan rábízhatjuk magunkat az igazi szeretetre. Ilyenkor nem kell rögtön attól félnünk, hogy a másik a „saját képére és hasonlatosságára” átformál minket. Az igazi szeretet gondosan bánik a másik nagyságával, és öröme telik a másság kibontakoztatásában.

Minden személyes odafordulásnak vannak azonban korlátai, amint annak a kérdésnek is: „Tetszem neked?” Meg kell tanulnunk azt is, hogy határokkal védjük a személyiségünket, hogy a nemtetszést is vállalva ellenálljunk a másiknak, ha önmagunkból valami fontosat kellene föladnunk.

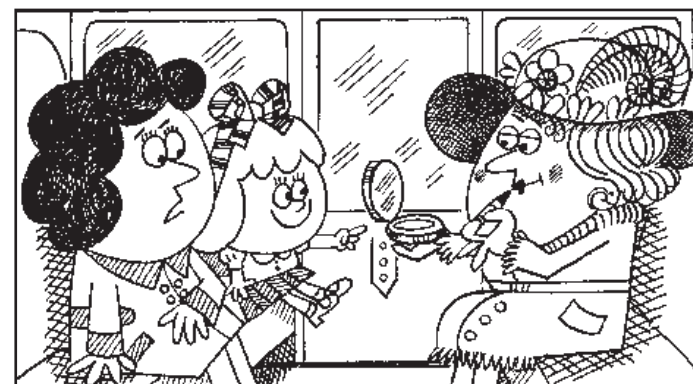
A tetszeni akarás mint alaptulajdonság azonban meg is érlelhet, és erőt adhat nekünk, ha helyes módon engedünk neki.

Egy lehetőség, hogy szabadon kiélhessük a tetszeni vágyásunkat

Csak egyvalakivel szemben élhetjük ki szabadon a tetszeni vágyásunkat, miközben kiteljesedik személyes nagyságunk. Ez a valaki Isten. Hiszen Isten teremtett bennünket, egyedül Isten ismeri a mi igazi nagyságunkat, Ő úgy szeret minket, amilyenek vagyunk és amilyenek lenni szeretnénk.

Annak a nőnek, aki a tetszeni vágyását ehhez a végső horgonyhoz rögzíti, van egy nyugvópontja. Örömmel létesíthet emberi kapcsolatokat anélkül, hogy önmagát elveszítené. De örömteli öntudattal ellent is tud mondani a többieknek, ahol szükséges, anélkül, hogy attól félne, elveszíti a többiek tetszését.

(M. Nurit Stosiek, M. Kornelia Fischer, Belső megnyugvás, Kilenc lépés Kentenich atya után, Családok a Családért Egyesület, Óbudavár, 2001, 79–81. o.)

Utak az Atya szívéhez

Kentenich atya, Schönstatt alapítója négy utat tár elénk, melyeket Isten arra használ, hogy segítsen minket eljutnunk az Ő szívéhez.

1. A normális út.

Ez abból áll, hogy az ember megtanul megnyílni Isten, az Atya felé a természetes apjával átélt örömteli élmény révén. Ez Szt. Teréz útja. Az apjára tekintve ismerte meg Istent. Gyerekként, amikor misére mentek, nem az oltár felé nézett, mert még nem értett semmit, ehelyett az apja arcát figyelte. Az oltáron történtek jelentőségét az apja arcáról olvasta le. Apja halálát követően valahányszor a Miatyánkot imádkozta, figyelmét egyszerre fordította két égi atyja felé, akiknek arcvonásai Teréz szemében már örökre egybemosódtak. Ez a természetes vagy eszményi út, melyet minden ember követett volna, ha nem akadályozta volna meg ebben az eredeti bűn. Mégis vannak néhányan ma is olyanok, akik ezt az utat járják.

Mi történik, ha ez a normális út kiesik, hiányzik? A Mindenható Atya, aki jót tud előhozni a rosszból, ki tudja egyenesíteni a görbe utakat. Kentenich atya szerint Isten főként három másik utat választ a gyerekkori otthonhoz kapcsolódó hiányok pótlására, a Hozzá vezető út felkínálására.

2. A pótapa útja.

Hiánypótló út lehet olyan valakinek a megtapasztalása, aki – emberi szinten – valódi apává válik számunkra. Lehet valamelyik nagyapa, egy nagybácsi, egy tanár vagy pap – valaki, aki az apa helyére lép számomra. Ez az élmény pedig úttá válhat Isten atyaságának megismeréséhez.

Ily módon az ember felfedezheti a másik személyben a keresett tekintélyt: a megközelíthető férfit..., a szolgáló embert..., a bizalmat ébresztő embert..., a jóra ösztönző embert..., egy igazi atyát, aki Istenhez vezet.

3. Az ellentétek útja.

A hiánypótlásnak ezt az útját azok járják, akik nem zárkóznak magukba a természetes apa hiánya miatt. Isten gondoskodik róla, hogy a szívükben érzett üresség átalakuljon a soha nem ismert apa iránti hatalmas éhséggé, vággyá.

Amikor egy ilyen személy felfedezi az általa keresett atyát Istenben, hihetetlen erővel fog kötődni Őhozzá.

4. Az ember saját apaságának útja.

A harmadik kompenzációs út a saját apaságunk megtapasztalása, legyen szó akár testi, akár lelki atyaságról. Sok férfi vált kiváló apává, jóllehet tragikus gyermekkorra volt. A saját gyermekeik a maguk egyszerű és gyermeki ragaszkodásukkal ébresztették fel, és alakították ki bennük az atyai szívet. Ily módon felfedezték az apa-gyerek kapcsolat csodálatos

titkát. A saját apaságunknak ez az örömteli élménye és annak gyümölcse segítette őket, hogy megértsék, Isten hasonlóképpen viszonyul hozzánk.

Gondoljunk saját múltunkra, saját személyes apaélményünkre! Vizsgáljuk meg saját utunkat az Atyaisten szeretetének létfontosságú felfedezéséig!

A nagy kihívás

Azt hiszem, mindnyájan tudatában vagyunk családfőként való létezésünk egyedülálló fontosságának. Gyermekeink boldogsága és a saját boldogságunk is ettől függ. Ha Szent Teréz eszményi útjára gondolunk, akkor valóban nagy kihívást jelent ez az apai szerepkör számunkra. Nemcsak gyermekeink szerető apjává kell válnunk, de meg is kell jelenítenünk számukra Istent, az Atyát és a Szűzanyát. A gyermekeinknek Istent kell felfedezniük bennünk, Őt kell szeretniük bennünk, és rajtunk keresztül kell spontán módon elérniük Istenhez. El kell jutnunk oda, hogy Krisztussal együtt mondhassuk: aki engem lát, látja az Atyát. Aki engem lát, látja a Szűzanyát.

A valódi szentségre törekvés bizony nagy kihívás! „Legyetek tökéletesek, amint Mennyei Atyátok tökéletes.” Legyetek tökéletesek, amint mennyei Anyátok tökéletes.

Átgondolandó kérdések:

1. Milyen apaélményeim vannak?
2. Milyen [atya]képet látnak bennem a gyermekeim?
3. Hogyan javíthatnék ezen az apai képen?

(szerző: Nicolás Schwizer atya,
spanyolról angolra fordította: Carlos Cantú,
magyar fordítás: Zajkás Péter)

Az atya kéthetente megjelenő elmélkedései spanyol, német, portugál és angol nyelven elérhetőek. Felíratkozás: pn.reflexiones@gmail.com.

Szerető „igen” a helyzetünkre az életközép idején

Az életünk közepe táján gyakran foglalkoztat bennünket, hogy korlátokba ütközünk: az erőnk korlátaiba, a siker korlátaiba, abba, hogy számunkra kedves emberek meghalnak. Mindez kihívás számunkra, hogy szembenézzünk a ténnyel, hogy a saját életünk is véget ér egyszer.

Egy férfi mondta magáról, hogy mikor az életútjának a közepén járt, meghalt az édesapja. Nem térhetett ki a halállal való foglalkozás kérdése elől, és ez jó volt, mert átélte, hogy az élet behatárolt. Ezt tiszteletben tartani a realizmus körébe tartozó tény, és az élet második felének a gyümölcse. Ezzel az élet nagyobb mélységre tesz szert. Az élet hajójának kormányzását tudatosabban és készségesebben adom

át Istennek. Az énemnek meghalni és az, hogy Istennek engedjem át a kormányzást, életünk második felének a feladata. Ez csak az Istennel való tényleges önátadással lehetséges.

Fontos, hogy ne a saját sikereink vagy embertársaink kegyelméből vagy éppen kegyetlenségéből merítsünk, hanem Isten kegyelméből és kegyelme által. Isten kegyelméhez való odafordulás az Isten iránti nagyobb szeretethez vezet, és emellett saját magunkhoz is, saját hiányosságaink, korlátaink és elmúlásunk elfogadásához is. Megtanuljuk irigység nélkül látni a többi embert: hogy talán a másik

sokkal jobban képes megbirkózni saját életével, mint én magam. Ha ezt a körülményt megvalósítjuk, hogy a korlátainkat beépítjük az életünkbe, irgalmassá tesz a többi ember iránt. Mikor azt észleljük, hogy talán ő nem képes arra, amire én magam képes vagyok. Ezt irgalmasan elfogadom.

(Gertrud-Maria nővér előadásából)

Gyereknövelde

Értékelés = Hatalom – Kinek a kezében van?

(A tanár, a főnök vagy a család dolga?)

Május-június: gyermekkorom emlékei – majd kicsattanó természet, hosszabb napok, tehát hosszabb bújócskák, biciklizések, hancúrozások, virágillat, rövidnadrág, utolsó órák beszélgetéssel, játékkal, még egy kis tanulás, de látjuk már a végét:

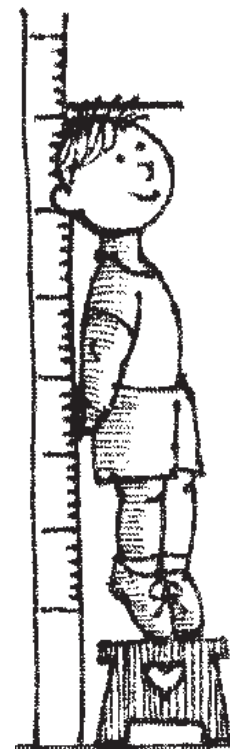
Ó – IÓ – CIÓ – ÁCIÓ – KÁCIÓ – AKÁCIÓ – VAKÁCIÓ!

Gyermekeim leendő emlékei: május-június: felmérők, témazárók, beszámolók, vizsgák, megmérettetések, százalékok, teljesítménymérések. Eltakarják még a természet mindent áttörni akaró életkedvét is. Szorongás üli meg a családokat: elég lesz-e a pont, megüti-e a szintet, mit tehetünk érte, hogyan segítsük, s ha nem sikerül, még büntessük is? – És a mókuserékből mintha nem lenne kiszállás. Egyre korábban, már szinte óvodás korban kezdődik, és szinte nincs vége. Iskolák, érettségik, vizsgák, szakvizsgák, minősítők, átképzések, belső tesztek, pályázatok stb. Nagy esélyek és nagy veszélyek a személyiségre nézve. Kiszolgáltatottság? Vagy hatalom? Lehetőség. De vajon kinek a kezében van?

Az értékelő személy/intézmény valóban komoly hatalommal élhet (vagy visszaélhet), mert személyiségünk rendkívül érzékeny minden őt ért minősítésre. Így van ez, akár beismerjük, akár tagadjuk. Az értékelést ugyanis tükröként fogjuk föl, amelyben így vagy úgy, de magunkat keressük és látjuk. Ugyanúgy, mint az igazi tükörben. Pálhegyi Ferenc pszichológus találó észrevétele, hogy az ember akár-hányszor csak teheti, belenéz a tükörbe. Gondoljunk csak bele, ha tükröződik egy kirakat, nem magunkat nézzük-e meg legalább futtában benne, vagy egy jól fényezett autó ablakán, a liftben stb. Az emberben minden másnál csábítóbb késztetés él saját maga megismerésére.

Mások véleményét, rólunk szóló értékelését tehát tükröként értelmezzük. Ez is az ún. szociális tükör része, amely nagymértékben meghatározza énképünket. Éppen ezért tulajdonítunk ennek ilyen fontosságot.

Elméletileg ismert az a tény, hogy ha valakinek sokat emlegetik egy hibáját, hiányosságát, egyre inkább hajlandó azt önmagáról elhinni, és nemhogy a javításán kezdene el dolgozni, hanem lassan tényleg elfogadja, hogy „ő már csak

ilyen” – és tényleg olyanná is válik. Erre mondjuk, hogy „jóvá még senkit sem sikerült szidni”. Ha pedig az erényeit hangsúlyozzuk, megfigyelhetjük, hogy az is ugyanilyen alakító erejű, az önbizalom megerősödésével valóban hozzáidomul a pozitív véleményhez. Sajnos tudjuk, hogy csak elméletileg ismeretes mindez, gyakorlatilag sok főnök, tanár, szülő mintha soha nem hallotta volna! Ebben a folyamatban az édesanyák mindig is nagy hatalommal rendelkeztek, s ha jól használták, mindig meg tudták látni abban a gyermekükben is a fölnevelhető nagyságot, szépséget, akiben mások csak nehezen találták volna ezt meg. Napóleon azt állítja, hogy „Egy gyermek jövője mindig az anyja kezében van.”

Megoldja ezt Sigmund Freud neurológus, a pszichoanalitika megteremtője: „Egy férfi, aki vitathatatlanul kedvence az anyjának, egész életében hódítóknak érzi magát.”

A legszemléletesebb talán Picasso személyes vallomása: „Anyám mindig azt mondta: Ha katonának mész, tábornok lesz belőled; ha szerzetesnek, egy napon te leszel a pápa. Én inkább festőnek álltam, és Picasso lett belőlem.”

Az értékeléssel kapcsolatos első, legfontosabb megállapításunk tehát, hogy az jelentősen befolyásolja énképünket, önértékelésünket. Az énkép pedig a teljesítmény egyik legerősebb alakítója. Ma, amikor – némileg természetellenes mértékben – egy eredmény- és teljesítményközpontú világban élünk, még nagyobb jelentőséggel bír tehát az értékelés.

Magyar nyelvünk szépen irányítaná/irányítja az értékelő folyamatokat, ha hallgatnánk rá. ÉRTÉKELÉS: annak kifejezése, amit értéknek tartunk. Nos, ha ebből a szempontból megvizsgáljuk azt a tükröt, amelyet a bizonyítványok, felmérések, vizsgák tartanak eléünk és gyermekeink elé, megértjük, miért is érzünk ott gyomortájt – már csak a szó hallatán is – furcsa szorítást.

Mi az igazi érték? A fizika, a történelem, a biológia TUDÁS? Amit a felelés, a tesztek, a témazárók mérnek? Ennyi volna? És aki mindebből általában közepesen teljesít? Ő egy Közepes értékű valaki? Persze, ingatjuk a fejünket, tudjuk, hogy nem mindössze ennyi az érték a gyermekünkben. De vizsgáljuk meg a gyakorlatot! Van-e olyan értékelés ezen kívül, amelynek ilyen nagy jelentőséget tulajdonítunk?

Elméletileg ismert az a tény, hogy ha valakinek sokat emlegetik egy hibáját, hiányosságát, egyre inkább hajlandó azt önmagáról elhinni...

Amelynek írásos nyoma van? Amiért ennyi elismerés, illetve elmarasztalás jár? Tapasztalatainkat sok felmérés is igazolja ma már, hogy sem a gyakorlati, sem az elméleti életben **nem az iskolai eminensek** válnak be a legjobban!

Hosszú távon mi lesz az igazi teljesítmény? Nem a személyiség erőinek hatékonysága? Nem az, hogy a magunk és mások öröme, megelégedésére tudunk valami eredetit nyújtani?

Ezzel szemben mit mér, értékel, minősít a mai iskolázás? Csupán az értelem RÉSZképességeit. Tudnunk kell, hogy a sokat emlegetett intelligencia (megértési képesség) is megnyilvánulása szerint két nagy területből áll. **Szóban és cselekvésben** megnyilvánuló képességterületről beszélünk. Ezeknek is öt-öt részterületét ismerjük! Ebből a tíz területből a jelenlegi oktatás mindössze hármat kér következetesen számon:

lexikális, mechanikus emlékezet, számolás, és leginkább ezt is értékeli – sajnos, ezt is legtöbbször a fejlesztést nem segítő „tettenérő” módon. Ez a rendszer csak a pörgős, sokszor felületes, de gyors gondolkodású gyerekeknek kedvez, de feljük sem igazságos! Ez a beszűkítés különösen gyerekeknél rendkívül félrevezető, ugyanis ebben az életkorban nagyobb erejű, fejlődőképesebb a cselekvésben megnyilvánuló terület! Ezért tanul könnyebben tevékenykedve, játszva, alkotva!

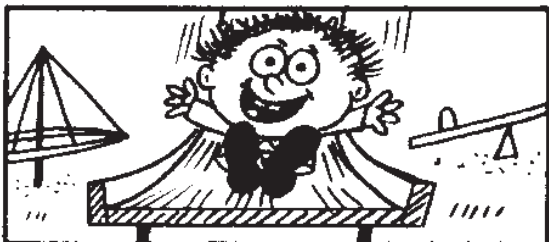
És akkor még nem beszéltünk a személyiséget legalább ilyen mértékben befolyásoló érzelmi intelligenciáról – amihez szinte semmilyen tükröt nem tartunk! A fenti okokból néhány évvel ezelőtt – akkoriban iskolaigazgatóként – olyan bizonyítványt szeretnénk volna nyomtatni, amelyben a nem sokat mondó magatartás/szorgalom helyett többek között az alábbi kategóriák szerepeltek volna: *kitartás, önállóság, pontosság, rendszeret, önfegyelem, bírálat elfogadása, érzelmek kifejezése, udvariasság, figyelmesség, segítőkészség, társakhoz való viszony, figyelemkoncentráció stb.* Hivatalosan nem volt lehetséges. Pótlapként tüztük be ezt az értékelő lapot. Jellemző erre a szomorú tendenciára, hogy a legújabb tantervbe (NAT 2007) bekerülhetett az a kitétel, hogy a magatartás-szorgalom **elhagyható az**

Az értékelés nagyhatalma a látszat ellenére annak a kezében van, aki látja azt is „ami a szemnek láthatatlan”.

értékelésből!! Ez a mérleg valóban legfölbjebb azt mondja meg, mi könnyű, mi nehéz, de azt nem, hogy mi arany és mi ezüst, vagy az sem!

Ezen a ponton a családnak feltétlenül be kell lépnie az értékelési folyamatba,

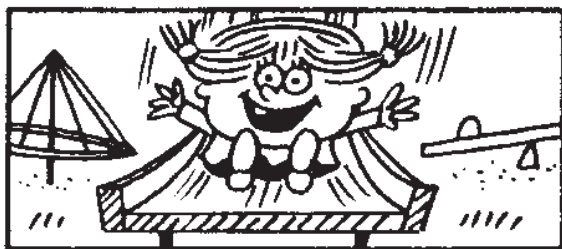
mert **biztosan** a személyiség torzulásához vezet, ha valakinek folyamatosan torz tükör alakítja az énképét.

Itt nem elég egy-két vállveregetés, **arányos** értékelést kell kapnunk **mindazokról** a vonásainkról, amelyek **értéket**

jelentenek! Legalább olyan sokszor, legalább olyan súlyban, legalább olyan következményekkel, legalább olyan nyilvánvalóan, mint az a bizonyos rettegett/vágyott bizonyítvány.

Találjuk meg tehát szülőként, nagyszülőként, férjként, feleségként azokat a lehetőségeket, amikor elmondhatjuk, értékelhetjük gyerekünk, társunk emberi nagyságát, jóságát, ügyességét, kedvességét... – egyszerűen **Őt magát!** Ebben bizony „az lát jól, aki szeret!”

Az **értékelés nagyhatalma** tehát a látszat ellenére **annak a kezében van**, aki látja azt is „ami a szemnek láthatatlan”. (S. Exupery)

Egy fiatalasszony autóval ment haza. Nagyon óvatos volt, mert új volt az autó. Nagyon sokat spóroltak rá, sok áldozatba került. Az egyik kereszteződésben egy pillanatnyi figyelmetlenség miatt a tolatás közben a sárhányó nekiütközött egy másik autó lökhárítójának.

Az asszony elsírta magát. Mit mond majd a férjének? Hogy lehetett ilyen ügyetlen, figyelmetlen? – Közben remegő kézzel kereste a papírjait. Egyszer csak kiesett egy kis cédula, amelyen határozott, férfias kézírással a következő üzenet állt: „**Bal eset esetén emlékezz, drágám, arra, hogy Téged szeretlek és nem az autót!**”

Jó lenne, ha bekerülhetne a gyermekeink, a társunk bizonyítványába is ez a rövid üzenet: „**Emlékezz, drágám, arra, Téged szeretlek és nem a jegyidet!**”

(Uzsalyiné dr. Pécsi Rita,
megjelent a Mentor magazin
2008/5-6. számában)

Egészséges életmódra és családi életre nevelés „család-órák” a gyenesdiási iskolában a 2007/2008-as tanévben

A 2006/2007-es tanévet követően az iskolás gyerekek szülei az iskoláról baráti beszélgetésben együtt gondolkodtak. Jólesően állapították meg, hogy méltán jó hírű az iskolánk, hiszen a nevelőtestület sohasem elégedett meg a kötelező oktatás-nevelési feladatokkal, hanem mindig kereste és meg is találta, hogyan tud eleget tenni a kor kihívásainak, a szülők és a gyerekek igényeinek.

Ez történt, amikor elsők között vezette be a számítógépes ismeretek oktatását, a tudatos környezet-természet szeretetére való nevelést, több idegen nyelv tanítását, a honismeret elmélyítését. A művészeti iskola megalakulásával a dráma, a néptánc, az ének-zene, a képző- és iparművészeti tárgyak oktatását. Ezen értékek felmutatásával, az oktatási-nevelési programba vételével az elmúlt években a környék iskolái közül kiemelkedik a mi iskolánk.

A szülők a büszkeség mellett a további előrelépés lehetőségén gondolkodtak, hiszen világos volt számukra, hogy a jó iskola olyan, mint a jó szülő, mindig keres és talál is olyan célokat és utakat, amelyek a gyerekek számára alapvetően és elsőrendűen fontosak, és emberségükben, tudásukban, jellemükben növelik őket.

A szülők számára az a legfontosabb, hogy gyermekeik az iskoláikat elvégezve a mindennapi életben jól boldoguljanak, kiegyensúlyozott, értékes családi életet tudjanak élni. A tudás, a karrier, a művészetek, a nyelvek fontosságát elismerve a legfontosabbnak ezért a családot, a családi élet minőségét nevezték meg a beszélgető szülők. Azt is megállapították, hogy elsőszámú és elvehetetlen feladata minden családnak a saját gyerekeinek felkészítése az önálló családi életre, amit a régebbi korokban a család képes is volt ellátni.

Ma az egész országban és még itt, Gyenesdiáson is (pedig az átlagnál sokkal jobb itt a helyzet) tapasztalható, hogy a körülmények megváltozása miatt, az alapvető emberi értékek relativizálódása miatt sok családban meglazultak az összetartó erők, és így egyre kevésbé tudnak mintául, vonzó modellül szolgálni a következő generációk számára.

Néhány évtizeddel ezelőtt a családokban természetesen adódott, hogy a gyerekek belenőttek az anya- és apaszerepbe, erre mintát adott a több generáció együttélése is. A mai családok „mikroszaládként” élnek, ráadásul a családtagokat a napi tevékenységük inkább elválasztja egymástól, mintsem összeköti. Kevés lehetőség adódik a családi szerepek átadására, megtanulására, nem is beszélve a válságokkal küzdő, illetve sérült családokról. Ezért egyre nagyobb szükségét érezzük a családi életre való tudatos felkészítésnek. Ebben egyre nagyobb feladat hárul az iskolákra és más nevelő intézményekre, szervezetekre.

Mit lehet tenni azért, hogy ezeket a negatív tendenciákat ellensúlyozzuk, az egészséges életmódot, a családi életet vonzó mintaként mutassuk meg azoknak a gyerekeknek is, akik otthon ezt nem tudják megtapasztalni?

– Iskolai keretben az arra felkészített szakpedagógusok által olyan foglalkozásokon vegyenek részt a gyermekek, ahol bevezetést kapnak az önismeret, a jellemnevelés, a nemiség, a párválasztás, a házasságra készülés, a házaselet, a családtervezés, a gyereknevelés kérdéseibe életkori sajátosságaiknak megfelelően.

– Hosszabb távon a célkitűzés az, hogy gyerekeink érettebb személyiséggé válhassanak, szabadabb, felelős életvezetést valósíthassanak meg.

– Nagyobb esélyük legyen arra, hogy sikeres, teherbíró emberi kapcsolatokat létesítsenek, olyan családot tudjanak alapítani, ahol egymást és gyermekeiket boldoggá tudják tenni.

– Ezáltal, reményeink szerint, a gyenesdiási iskolások eséllyel indulhatnak legnagyobb vállalkozásuk felé, a jó család felépítése, az egészséges életmód megvalósítása felé.

Hogyan valósítottuk meg az elképzeléseinket?

A Sapientia Főiskola Családpedagógiai Intézete 2001-től kezdve kidolgozta, és országosan már több helyen bevezette az „Egészséges életmódra és családi életre nevelés” programját. (CSÉN) Pedagógusokat képzett és képez egészségfejlesztő családtrénernek és CSÉN tanácsadónak.

Velük és akkreditált programjukkal megismerkedve kértük a polgármesterünket és az iskolavezetést, hogy tapasztalatszerzés céljából a 2007/2008-as tanévben kerüljön bevezetésre az iskolába a 4. és a felsős osztályokban havi egy alkalommal osztályfőnöki órák keretében a CSÉN.

Az Iskolavezetés felkarolta ezt az elképzelést, és az Önkormányzat Képviselő Testületének jóváhagyásával és támogatásával 2007. október közepén, Debreczeni Katalin pedagógus, egészségfejlesztő családtréner és Tompa Viola pedagógus, CSÉN tanácsadó vezetésével iskolánkban megkezdődtek az „Egészséges életmódra és családi életre nevelés” órái.

A gondolatot megálmodó szülők örömmel tapasztalták meg az önkormányzat és az iskola nyitottságát, áldozatkészségét, támogatását. Természetesen nem csodaszor az iskolai családi életre nevelés, mert megmarad, és talán ettől még tudatosabbá

válk bennünk, szülőkből az első számú feladatunk: gyermekeink boldog családi életre nevelése, melynek támogatására és segítésére olyan nagy szükségünk van.

Milyen volt a fogadtatás?

A CSÉN pedagógusok írták:

„A gyerekek nagyon pozitív fogadtatásban részesítettek bennünket. Érdeklődésük, figyelmük hamar felénk fordult. A témáinkhoz nélkülözhetetlen bizalom így kölcsönösen kialakulhatott minden osztályban. Ebben az évben sikerült megalapozni a gyermekekben egy stabil, értékes családképet és -fogalmat. Volt szó a család tagjairól, a tagok feladatairól, az összekötő kapocsról, konfliktusokról, ideális és megvalósítható életcélokról. Tanultunk a hasznos időtöltés módjairól, életvezetési stratégiákról, sok-sok szemléletes példa és kép segítségével játékos módon sajátíthatták el az ideális család mintáját. Mindeközben személyes megnyilatkozásokra és kérdésfeltevésekre is volt idő és lehetőség. Ezek a gyerekek nagyon érzékenyen reagálnak a jó, a szép és igaz értékekre. Őszinték és kedvesek voltak, néha kicsit komolytalankodók, és zavaruk leplezése miatt talán zajosabbak, mint más órákon. De ahogy a rendszeres órák alatt összeszoktunk, egymásra hangolódunk, már látták, hogy intim dolgokról is jól lehet beszélgetni. Bizalmukba fogadtak bennünket, megnyíltak. Érezték, hogy róluk van szó, közösen kerestük a választ a „miértekre” és a „hogyanokra”. Talán meglepő, de ezekben a beszélgetésekben azt éreztük, hogy a gyerekek még ebben a felfordult világunkban is szeretnének szigorúbb, határozottabb elvek szerint élni. Csak nem tudják, hogyan tegyék. Mi semmit sem tiltunk nekik, bár ennek is lenne értelme. De hiszünk abban, hogy ezek a fiatalok az átgondolt kérdések és információk birtokában önálló, felelősen cselekvő, érett személyiséggé válhatnak. A mi feladatunk, hogy ebben segítsük őket.

Foglalkozásaink új formát mutatnak. A két tanácsadó és az osztályfőnök jelenlétében a diákokat partnernek tekintve oldottabb légkörben valósulnak meg az órák, segítséget nyújtanak hozzá a közösen végzett gyakorlatok, játékok, a drámapedagógiai elemek.

Május végére lezárult az első szakasz. Tervekkel és nagy várakozással nézünk a következő munkaszakasz elé.

A 2008/2009-es tanévben tervezett témáink: az igazi férfi és női személyiség, a kommunikáció trükkjeinek és sajátságainak elemzése. Mindezt sok játékkal szeretnénk megvalósítani, amely megvilágítja, könnyen érthetővé és érdekessé teszi mondanivalónkat a gyermekek számára.”

Főzőcske

Fonott kalács:

Hozzávalók: 3 dl tej, 3 db tojássárgája, 10 dkg margarin, 65 dkg liszt, 8 evőkanál kristálycukor, 1 kiskanál só, 2,5 dkg élesztő

A kenyérsütőbe először a tejet, a tojássárgáját és a margarint tegyük bele, aztán a lisztet, majd a sót, a cukrot és végül az élesztőt. Állítsuk be a dagasztás/tészta programot. Ha időzített programot használunk, ügyelni kell arra, hogy az élesztőhöz ne érjen hozzá se a cukor, se a só! A kész tésztát formázzuk fonással és lekenjük felvert tojással, majd fél óra kelesztés után ismét lekenjük. Sütőben 180 fokon kb. 25-30 percig sütjük. Rakhatunk a tésztába mazsolát vagy csokidarabokat.

Jó étvágyat!

Édes sülttészta:

Hozzávalók: 5 tojás, 2 nagydoboz tejföl és 2 nagydoboz joghurt, 2 csomag vaníliás cukor, 12 evőkanál cukor, fél liter tej, 60 dkg copfocska vagy fodros kocka tészta (nyersen), egy csipet só, reszelt citromhéj.

A tojásokat összekeverjük a többi hozzávalóval és egy jénaiban a nyers tésztára öntjük. 180 fokon kb. egy órát sütöm. Akkor jó, ha már nem folyik. Porcukorral meghintve tálaljuk, édes, túrótésztás jellegű lesz.

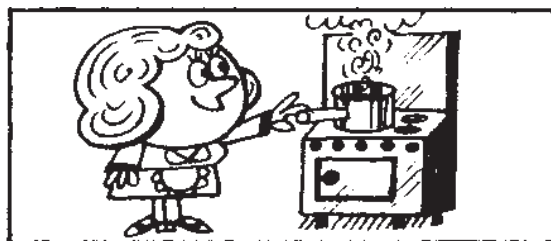

Szezámragos-mákos csavard rúd

Hozzávalók: 60 dkg liszt, 2,5 dl olaj, 2,5 dl (száraz) fehérbor, 2 mokkáskanál cukor, 2 teáskanál só, 1 cs. sütőpor, mák, szezámrag, 1 tojás a kenéshez.

A hozzávalókat összegyúrjuk, és a tésztát kettéosztjuk. Kinyújtjuk téglalap alakúra. A tészta tetejét megkenjük a felvert tojással, és szezámraggal jól megszórjuk, majd hogy ez ne potyogjon le, egy picit rányomkodjuk a tésztára. A tésztát megfordítjuk, és a másik felét is megkenjük tojással, majd mákkal jól megszórjuk, és ezt is egy kicsit belenyomkodjuk a tésztába. Felvágjuk az egész tésztát, hogy kb. 1x10 cm-es csíkokat kapjunk. Ezeket egyenként csavarunk néhányat és a tepsire helyezük, majd sütjük.

Nem szabad, hogy megsötétüljenek a rudak, mert akkor kesernyés lesz a mák... Nem kell aggódni, elronthatatlan!

Nincs boruk

Imaszándékok

(egyben a korábbiakkal)

- ❖ hogy a Schönstatt Mozgalmunk tovább növekedjék a Szűzanya oltalma alatt, a Szentlélek segítségével
- ❖ az induló és a már úton lévő Szövetségi és Családakadémiás évfolyamokért, valamint a családcsoporthoz
- ❖ az Atyaszemináriumért
- ❖ hogy a családnapiakon jól felkészült előadók és házigazdák szolgáljanak
- ❖ az Apostolképzőért
- ❖ a jegyesoktatás előadóit és résztvevőit
- ❖ azokért, akik kisbabát szeretnének
- ❖ a pedagógusokért, hogy bölcsen tudják szeretni és nevelni a rájuk bízottakat
- ❖ a házaspárok testi-lelki egységéért
- ❖ gyermekáldásért
- ❖ gyermekeinkért, fiataljainkért, hogy megkapják a hit kegyelmét
- ❖ a nehézségekkel küzdő házaspárokat
- ❖ a munkanélküli családokért
- ❖ képzőházunk 12,5 milliós tartozásának kifizetéséért
- ❖ Schönstatt Központunk felépüléséért
- ❖ Egyházunkért és hazánkért
- ❖ Gyuk Csenge mellkas műtétje március 18-án lesz a Bp-i Heim Pál Kór-

házban. Imát kérünk a sikeres műtétért és a mielőbbi felépülésért. Köszönjük!

Van boruk

Hálát adunk:

- ❖ az elmúlt 25 év gyümölcseiért
- ❖ a megszületett gyermekeinkért
- ❖ a közösségért végzett sok-sok áldozatos munkáért
- ❖ a Mária Musicalért
- ❖ a 2009-es naptárért
- ❖ a családnapi előadások elkészítéséért
- ❖ kiadványainkért
- ❖ az adományokért, melyből épülhet a képzőházunk
- ❖ a szép és kényelmes otthonunkért
- ❖ a családcsoporthoz
- ❖ azokért, akik sokat tesznek Schönstattért
- ❖ Köszönjük imátozat koraszülött gyermekünkért, akit már hazadtak, s jó egészségnek örvend. Most érte el a 9. hónapját, de sokkal előbb meglátta a napvilágot. Ő is „köszöni” az érte mondott imákat.

Gólyahír

Hét embert csavarok a picu ujjam köré, az életüket fenekestül felforgattam, és mégis nagyon-nagyon boldogok tőlem! Szerintem ez három hónap alatt nagy teljesítmény!

Szeretettel küldöm üdvözlétemet minden kedves ismerősnek:

Virágh Sámuel Benedek

Nagy szeretettel tudatjuk kedves mindnyájatokkal, hogy imáink meghallgatásra találtak! A Jóisten *egészséges* kislánnyal ajándékozott meg bennünket! Ősszel a keresztségben az Emese Mária nevet kapta.

Kalicz család

(Bori, Péter, Kincső, Regő, Hanga)

Óriási apróságok (gyerekszaj)

Marika nem bírja az autót. Pilisvörösvárról mentünk Nagykovácsiba, és az út vége felé fájlalni kezdte a hasát. Otthon megkérdeztem:

– Mitől fájhatott a hasad? Nem érezteél hányingert?

Erre Marika az ujjával négyet mutat, és azt mondja:

– Ennyi ingert éreztem.

Marika a temető mellett: „Melyik részen van a pokol?”

Terka egy borzalmas éjszaka után: „Marika, te is cirkusznál, és akkor le fog hozni a papi, hogy melletted aludjon!”

Nálunk igen gyakran a humoré a főszerep. Fiunk (10 éves) nagy mókamester. Kislányunk (7) is a középpontba kíváncszott, és egy kis vicces mondkát mondott. Tényleg aranyos volt és jópofa is. Édesanya a nevetés után megkérdezte:

– Kitől örökölte ő is ezt a humorérzéket?

Fiúnk válasza a következő volt:

– Tőlem örökölte ezt is, mint a Bambis trikót!

Marika: – Egyszer dicsértek meg tornaórán!

– Mit csináltál?

– Szépen feküdtem!

Gyerekek, holnap korán kelünk, mert indulunk Óbudavárra. Időben le kell feküdni aludni, hogy ne legyünk fáradtak.

Reggel fiúnk kinyitja a szemét és azt mondja:

– Friss vagyok, mint az aludttej.

2008. Óbudavár, családnapi kezdete, vasárnap délután. Két tapasztalt, leendő gyerekfoglalkoztató beszélget:

– Milyen átlagkorosztály jött össze?

– Kezelhetetlen átlagkorosztály...

Terka: „A kétkezű katica tud palacsintát sütni?”

Hírek Óbudavárról

2009. 02. 08.

A jubileumi évet lezáró zsinatunkon (2008. október 22–26.) megszületett a 2009. év nyári családnapiainak kezdetétől érvényes **jelmondatunk: Hiszek a benned lévő jóban.**

Az ünnepi szentmise keretében hét házaspár **háziszentélyt szentelt és szeretetszövetséget kötött**, 6 házaspárnak már volt háziszentélye, ők szeretetszövetséget kötöttek a Szűzanyával, egy házaspár háziszentélyt szentelt.

Ezen a szentmisén az első keresztelőt is megünnepeltük az Óbudavári Schönstatt Központban. Isten éltesse sokáig Annamáriát!

Januárban készítettük el és postáztuk támogatóinknak az adományokat igazoló leveleket. Összesítettük az adományokat. A Családok a Csaláért Egyesülethez 6 770 000 Ft, a **Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítványhoz 20 212 000 Ft közcélú támogatás érkezett.**

Hálásan köszönjük a hűségesen és kitartóan nyújtott adományokat, melyek hozzájárultak a Magyar Schönstatt Szentély és Képzőközpont felépítéséhez és az azt működtető társadalmi szervezet munkájához!

Ennek az adakozásnak hála, felépült a háromszintes előadóteremmel, főzőkonyhával, étteremmel rendelkező Képzőházunk. 2008-ban 151 családot tudtunk fogadni a nyári családnapiainkon igazán jó körülmények között, nem beszélve a hétvégi családnapokról, az ifjúsági táborokról és a zarándoklatokról.

A Képzőházra még van 12 200 000 Ft adósságunk, melynek visszafizetéséhez további segítséget kérünk szépen.

Az alapítvány számlaszáma: 73200031-11252201

A **szilvesztert** 11 család töltötte Óbudaváron. Sok kisgyerekekkel érkeztek, és nagyon jól érezték magukat. A hálaadó szentmise a balatoncsicsói templomban különösen kalandosra sikerült.

2009. január 11-én megtartottuk a **gyakorlati zsinatot**, melyen az elmúlt év tapasztalatait, elszámolását, beszámolóit vitattuk meg, és elkészítettük a 2009. év költségvetését, programterveit. A közhasznúsági jelentést, a költségvetést és az év fontosabb terveit a honlapunkon (www.schoenstatt.hu) lehet megtekinteni az egyesület menüpont alatt.

A gyakorlati zsinaton született döntés a 2009. év családnapi árairól. Hála a fentebb jelzett nagylelkű adományoknak és a kiegyensúlyozott gazdálkodásnak, nem emeljük az árakat, hogy ne nehezítsük a nagycsaládjaink helyzetét. Arra kérünk mindenkit, aki megteheti, hogy gondoljon azokra, akiknek a részvételi díj előteremtése még így is gondot jelent, és adakozzon erre a célra.

Családnapi árak 2009-ben

Házaspár:	46 200 Ft
Gyermek 14 év felett:	16 500 Ft
10–14 éves:	14 300 Ft
6–10 éves:	12 100 Ft
2–6 éves:	8 800 Ft
0–2 éves:	2 750 Ft

A harmadik és többedik testvérke költségeit már nem kell kifizetni.

Önkéntes munkásokat is szeretnénk fogadni. Első helyen szerepelnek a gyerekfoglalkoztatók. A gyerekfoglalkoztatók kiválasztása a házigazdák joga és feladata. Előnyt élveznek azok, akik részt vesznek a 2009. május 1–3-i gyerekfoglalkoztató képzésen, melyre a jelentkezéseket az iroda@schoenstatt.hu címen már várjuk. Mindannyiunk közös érdeke, hogy a gyerekfoglalkoztatás egyre magasabb színvonalú legyen, a kicsik jól érezzék magukat és az önkéntesek közösséggé kövacsolódjanak.

2008. novemberben tartott **önkéntes munkanapunkon** sokan dolgoztak Óbudaváron. Terepet rendeztek az MHC házak és a kultúrház között. Elbontották az MHC udvarból a garázst és a fészert.

Közös munkákat szervezünk a következő szombatokra, amennyiben az időjárás engedi: **február 21., március 28., április 18. és május 16.** Jelentkezni lehet a 30/267 9404, 20/221 2411 telefonszámokon, valamint az iroda@schoenstatt.hu címen. Az MHC házak előtti udvart szeretnénk teljesen rendezni, a játszótéren a homokozót, a játékszerek alatti eséscsillapító felületeket szeretnénk elkészíteni, és ha lehetséges, a focipályát is rendbe hoznánk.

2009. január 23–25-i hétvégén az előadó házaspárok megkezdték a felkészülést a családnapi előadásaira a **jelmondat-kibontó napokon**. A munka eredményeként születik meg az anyag, amelyből a többi előadó is felkészülhet, és a családnapi füzet is, mely a résztvevők számára nyújt segítséget, hogy tovább gondolhassák, feldolgozhatják csoportjaikban a hallottakat.

Örömmel adjuk hírül, hogy a **2009-es Schönstatti naptárból** már csak néhány darab van Óbudaváron. Köszönjük a vásárlásotokat!

A Családok a Csaláért Egyesület a 2009-es évben is szeretné zökkenőmentesen üzemeltetni a létesítményeinket, melyek közös imáinkból, áldozatainkból, adományainkból épültek. Körültekintően gazdálkodunk a rendelkezésünkre álló eszközökkel. Megragadjuk a kínáló pályázati lehetőségeket. Mindezek mellett nagy segítség, ha a kihasználtság növelésére ajánlatok minket a házasságukat erősíteni kívánó házaspároknak, zárandoklatra készülőknek, iskolai kirándulások szervezőinek.

További lehetőség az **1% felajánlása az egyesületnek**.

Adószámunk 19265836-1-19.

A 2008. évi adóbevalláskor 1 932 119 Ft-ot ajánlottak fel az egyesületk számára. Itt tekinthető meg: [http://www.apoh.hu/data/cms97562/ERVENYES CIVIL KEDVEZMENYEZETTEK asz 20090205.pdf](http://www.apoh.hu/data/cms97562/ERVENYES_CIVIL_KEDVEZMENYEZETTEK_asz_20090205.pdf)

Örülünk, ha hozzájárulást vállal valaki a közüzemi számlák fizetéséhez vagy a dolgozók munkabéréhez.

Örömmel fogadunk játékadományokat is. Folyamatosan szükségünk van jó állapotban lévő, gyermekek számára igazán szórakoztató és használható kültéri és beltéri játékokra.

A Családok a Csaláért Egyesület számlaszáma: 73200134-10000434

„Ha munka, akkor munka, ha szabadidő, akkor szabadidő – amit teszel, tedd egészen!”

„Nem a rendkívüli eseményekben, az ünnepi pillanatokban, hanem a mindennapi életben mutatkozik meg az emberi nagyság.”

(Kentenich József)

OttHon-lapunk

A tömegtájékoztatás világnapjára írt üzenetében XVI. Benedek pápa arra biztat, hogy használjuk a számítógépet, a közösségi portálokat és a blogokat arra, hogy megosszuk a krisztusi hit örömét.

Szeretnénk, hogy honlapunk legyen egy kis „otthon” az internetes világban, ahol meg lehet pihenni, fel lehet üdülni a világhálón való kalandozás során! Szeretnénk minél jobban segíteni a tájékoztatást, az információáramlást a közösség fontos eseményeiről, melyeket erőnkhez mérten folyamatosan frissen tartunk.

Indítottunk egy új rovatot nyitóoldalunkon, melynek címe *Ablak a világra*, ahol a családokat érintő aktuális híreket, eseményeket, pápai, püspöki megnyilatkozásokat találjátok csokorba gyűjtve (elsősorban a jó hírekre fókuszálunk).

Naponta új idézetet olvashattok Kententenich atyától, és Tilmann atya válasza-
it hetente frissülve (aki kéri, hírlevélben is megkaphatja – a honlapon fel lehet íratkozni). Tervezzük egy naponta megújuló Gyerekszáj rovat indítását.

Ha híreket szeretnétek megjelentetni, kérjük, küldjétek el alábbi címünkre, hogy közkinccsé tehesük. Ide várjuk ötleteiteket, javaslataitokat is.

Ha érdekel, kattintsatok rá: <http://www.csaladok.schoenstatt.hu>.

Szeretettel: Sallai Tamás és Éva
oazis@schoenstatt.hu

Csermák Kálmán és Alice KERKAI-DÍJAT kapott

Csermák Kálmán és Alice, Schönstatt Családmozgalmunk egyik vezető-házaspárja, Családakadémia Egyesületünk alapítója, 2008. december 4-én Budapesten családpedagógiai tevékenységük elismerésül KERKAI-DÍJAT vehetett át, melyet a KIFE (Katolikus Ifjúsági és Felnőttképzési Egyesület) ítélt nekik... Évente egyszer adják ezt a díjat felnőttképzési munkásság elismeréseként.

Alice és Kálmán 1992 óta tartanak előadásokat család témában, Tilmann atya első magyar „tanítványaiként” szívvel-lélekkel adják tovább szóban, írásban, folyóiratokban, könyvekben Schönstatt lelki kincseit.

1991 és 95 között az Oázis szerkesztői, 1993 és 98 között a Küldetésünk titkai sorozat 13 füzetét írták, fordították, szerkesztették.

Mintegy 20 könyv megjelenése, szerkesztése fűződik a nevükhöz.

Ők az egyik letéteményesei Tilmann atya szellemi örökségének, s Kentenich atya kutatásának hű szolgálói...

A díjátadás után a KIFE elnöke mondta, „nagyszerű, szerény házaspárt ismerünk meg bennük... legyetek büszkéek rájuk...”

BÜSZKÉK VAGYUNK, S ÖRÜLÜNK, HOGY VAGYTOK!!!

Kedves Adományozónk!

Köszönjük mindazok hozzájárulását, akik az elmúlt 2008-as évben imáikkal, áldozataikkal és adományaikkal támogatták a Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítványt. Az adományoknak köszönhetően elkészült Óbudaváron a Schönstatt központ első épülete, melyben egy előadóterem, étterem és konyha valósult meg. A képzőházat 2008. április 5-én szentelte fel Márfi Gyula veszprémi érsek. Így a nyári családnapokat már az új házban tarthattuk.

Az Alapítvány 2008. évi gazdálkodását és közhasznú működését az alábbi adatokkal szeretnénk bemutatni:

Források:		Kiadások:	
Nyitókészlet:	6 249 e Ft	Beruházás:	36 392 e Ft
Támogatások:	20 212 e Ft	Tám. Cs. Cs. Egyesületnek	700 e Ft
Kölcsön:	18 600 e Ft	Kölcsön törlesztése:	8 500 e Ft
Betétkamat	107 e Ft	Zárókészlet	369 e Ft
Tám. Cs. Cs. Egyesülettől	993 e Ft		
Összesen:	45 961 e Ft		45 961 e Ft

Az Ön érdeme is, hogy idáig eljutottunk! Bízunk benne, hogy a kivitelezés az igénybevett kölcsönök visszafizetése után folytatódhat, és felépülhet a teljes képzőközpont családjaink, gyermekeink és hazánk javára.

Kérjük, lehetőségeihez mérten támogassa továbbra is Alapítványunkat!
Óbudavár, 2009. január 20.

Köszönettel és üdvözléssel:
Therné Rapcsák Ágnes
kuratóriumi elnök

Improvizált Házaspárok útja Schönstattban a Családok Házában

A limburgi és a mainzi püspökség tizennégy családja az advent előtti utolsó hétvégén a Magyar Családmozgalomban keletkezett „Házaspárok útjával” dolgozott. Sajátos lendületet kaptak: „...hiszen te velünk jössz... tovább zárandokolunk saját házasságunk útján – új örömmel!”

Az esti ráhangoló bevezetés után, ahol letettük magunkkal hozott aggodalmaink csomagját és kifaragtuk „családi zárandokbotunkat”, Gertrud Maria Erhard nővér szombat reggel bemutatta a „Házaspárok útját”.

Erre a hétvégére a Családok Háza előtt felállították a Házaspárok útja-stációk tábláit – egy napos „Házaspárok útja” létesült. A házaspárok megtették kettesben az utat, és néhány stációnál megálltak, hogy beszéljessenek a táblák indíttatásairól. Intenzív tapasztalat volt!

A Házaspárok útjának témáit vasárnap csoportos beszélgetésekben mélyítettük el. A csoportok megbeszélték az egyes állomásokat, s a gondolatok kicserélése megmutatta, nem vagyunk egyedül az aggodalmainkkal és a problémáinkkal. Néhány hasznos tapasztalatot, jó tippeket is kaptunk.

A megélteket a házaspárok beszélgetése és mise zárta, ahol Knedelhans atya megáldotta a házaspárokat.

Vasárnap aztán mindenki felvette zárandokbotját, s elment a misére, mely egy útkanyarulatban kezdődött, s zárandokutató közbeiktatva a Családok Háza előtti szentképnél végződött.

Az aggodalmak kisebb-nagyobb csomagjait hátra hagytuk.

(forrás: www.schoenstatt.de,
fordította: Guld Veronika)

Közeledik a tavasz, kezdődnek a jegyes-oktatások...

- Sopronban a CSAK 6 családja még néhány lelkes házaspár bevonásával megkezdtek 7 jegyespár felkészítését.
- Veszprémben Palásthy Imre és Bea tartanak jegyes-előadást az érsekségen.
- Budaörsön is készen állnak házaspárjaink a jegyesek felkészítésére.
- Július végén PANNONHALMÁN ismét lesz JEGYES-HÉT, melynek kísérői Berszán Ferenc és Éva.

Családtrener-képzések:

- CSAK 7. csoportunk a retorika-év vége felé halad, decemberben küldetésünnepen kapják meg diplomájukat.
- CSAK 8. csoportunk Kismaroson február 14–15-én találkozik másodszor.
- CSAK 9. (soproni csoport) 7-8 házaspárral készen áll a szeptemberi kezdésre, Oszvald Feri és Enikő kíséri őket.
- Budapestről és környékéről szívesen fogadunk további jelentkezőket a leendő CSAK 10. csoportba, melyet még meg sem hirdettünk, de már vannak érdeklődők.

Előadások:

- Balatonlellén és Keszthelyen havi rendszerességgel vannak előadásaink.
- Zuglóban folytatódik a Kentenich-pedagógia sorozat Csabai Márti (15 gyermekes édesanya!) szervezésében.
- Budaörsön február 4-én a Mindszenty iskola szülői részére (100-150 szülő) Pécsi Rita tartott előadást...
- Pécsen április 19-én Családünnepet szerveznek, melynek előadó házaspárja Endrédi István és Cili.
- Balatonalmádiban a NOE által szervezett rendezvényen ad elő Palásthy Imre és Bea.
- Március 14-én BUDAÖRSÖN tartjuk ez évi KÖZGYŰLÉSÜNKET...

E néhány hír-morzsa jelzi: úton vagyunk, igyekszünk továbbadni Schönstatt kincseit...

Varga Károly és Erika

Fiatalok Oázisa

Az epöli lányzsinat

(színpadi mű vázlatja)

Játszódik: Epöl nevű faluban, Pesttől nem messze. 2008. november 21–23.

Szereplők: 16 fiatal, még hajadon lány, név szerint: Beáta, Veronika, Kinga, Réka, Lilla, Gyöngyvér, Orsi, Veró, Zsófi, Petra, Filó, Ági, Hanna, Eszter, Alice, Cindy.

Történet: Péntek estére már majdnem mindenki megérkezik. Van, aki már kinn van korábban a plébánián, de vannak, akik csak később. A később érkezők (Petra, Filó, Réka, Hanna, Orsi, Veronika) útközben összehálkoznak a buszsofőrök közvetítésével.

Vacsorát követően játszanak páholyosat és helyeset (jó sokáig), majd megköszönik Orsi rengeteg munkáját (aki úgy dönt, hogy inkább a házásokhoz társul:). A beszélgetés után mindenki elfoglalja a három szoba közül az egyiket, és kis ideig csend lesz a házban. Az egyik szobában sokan úgy csinálnak, mintha fáznának.

SZÜNET

Szombaton reggeli után már együtt van mindenki, megérkezik

Lilla is. Délelőtt Veronika egy szuper előadást tart a szeretetről, játékkal és kiscsoportos beszélgetéssel. Miután pár lány elhagyja a szobát, Gyöngyvér felkiált, hogy ESIK A HÓÓÓ! és elkezd rohángálni a házban ezt kiabálva.:)

Megesznek egy nagy adag spagettit, nevetve és beszélgetve. Ezután egy kicsit sziesztáznak, valaki tanul, valaki hógolyózik vagy sétál, két lány mosogat és közben énekelnek:). Délután megválasztanak egy vezetőt, szavazással: ketten körbejárnak, és üres cetliket osztogatnak filcekkel, mindenki rávés három nevet és beadja. Kinga olvassa a neveket jó hangosan, és Eszter a földön hasalva vonalakat húzигál egy nagy papíron. Miután nem tudnak dönteni, újra eljuttassák ezt a részt, csak most már két nevet írnak fel. A legtöbb vonalat Veronika kapja, aki vállalja az új szerepét.

Közösen kitalálnak még pár új feladatot, és azokat felírják egy újabb papírra, és kirakják a folyosóra. Azután elvesznek egy újabb nagy lapot, és ráíratják Kingával a jelmondat-ötleteiket, jó sokat. Mindenki úgy csinál, mintha erősen gondolkodna és tartanak egy kis szünetet, közben néhányan odamerészkednek a folyosóra kitett papírokhoz, és színes filcekkel vagy egy vonalat húznak valahová, vagy a nevüket írják fel. Újra visszaülnek a körbe és folytatják a jelmondatválasztást. Mivel nem tudnak választani, elnapolják ezt a témát, és inkább vacsoráznak egyet. Vacsora után játék címszó alatt össze-vissza ugrálnak a székek között, majd a fejüket lódítják át a másik irányba és közben Zs-hangokat kiabálnak....:)

Ezután következik az újabb éjszaka, kalandokkal (már akinek:): mindenki lefekszik és a fázósak újra fáznak. A középső szobában úgy éjféltajt felébred mindenki és megbeszélik, hogy baromi hideg van és megpróbálják visszakapcsolni a fűtést. Mivel nem megy, inkább átmennek a konyhába aludni, de előtte felébresztik Beátát, hogy ő is próbálkozzon egy kicsit, de neki sem jön össze.

SZÜNET

Vasárnap reggel pár embernek már túl unalmas a ház belülről, ezért elmennek a faluba ismerkedni, meg új cuccokat szerezni, pl. szalvétát. Reggeliznek, utána összekapcsolnak és kitarítják a házat, nehogy otthagyanak valamit, mert ki van írva: „A talált tárgyakat egy hónap után a rászorulóknak adjuk!”

A takarítás után újra körbeülnek és véglegesítik a jelmondatot: „Vigyünk szívet a világra!”, mindenki elmondja, hogy miért fogta meg ez a mondat és megegyeznek abban, hogy mindenkinek van küldetése. Ezután átmennek a szomszédba, a templomba a misére, de azalatt a pár méter alatt boldogok, hogy esik a hó és ezt szóvá is teszik jó hangosan!

Mivel a mise végén a hirdetést túl hosszúnak találják, kimennek a templomból és rohannak a cuccokért, majd onnan a buszmegállóba, megszállnak egy arra járó buszt, de Dorogon leszállnak és egy újabb buszt szemelnek ki. A buszsofőr sóhajtozik jó nagyokat, hogy mennyien vannak, a lányok a háta mögött kinevetik a teli buszon. Pesten leszállnak, és mindenki elfoglalja küldetésének helyét.

VÉGE

Guld Hanna

A kislánymozgalomról dióhéjban

Immár 10 éve, pontosan 1998 nyara óta veszek részt a nyári schönstatti kislánytáborok szervezésében, ill. lebonyolításában. 2003-ban szerveztem először önállóan a tábort Megyimorecz Ildikóval, és azóta minden évben. Arra gondoltunk, hogy mivel ez a tábor elsősorban azokat a családokat érinti, akiknek kisebb lányaik vannak, sokszor újak a schönstatti családmozgalomban, kicsit megosztjuk Velük-veletek a tapasztalatainkat, ill. elmeséljük, hogyan is zajlik egy ilyen tábor.

Megyimorecz Ildikó négygyermekes édesanyja, zongoratanár és hitoktató. Én magam csak a családban szereztem pedagógiai tapasztalataimat, nekünk 6 gyermekünk (4 lányunk és két fiunk) van.

A tábor mindig vasárnap délutántól péntek délutánig tart. Ez az öt nap pont arra elég, hogy belejőjje-

nek az otltélbe, de még ne legyen honvágyuk. Ezt az öt napot kell olyan tartalommal megtöltenünk, amely nem csak élményt, hanem egy kis növekedést is biztosít. Ez egyáltalán nem könnyű, de ekkora gyerekekkel ekkora időszak az, ami számunkra még éppen áttekinthető. A létszám 20-25 szokott lenni. Ennél több nem szerencsés, úgyhogy a tábort úgy hirdetjük meg, hogy az első 25 jelentkezőt tudjuk fogadni.

Az első estét természetesen az ismerkedésre szánjuk. A gyerekek között mindig van, aki már ismerősként jön, esetleg egy lakóhelyről, barátnővel, de mindig van egy-egy magányos kislány. Már az elején megpróbáljuk őket összemelengetni. Első este ismerkedős játékokat játszunk, mindenki bevonásával. A közös játék keretében törekszünk arra, hogy a gyerekek feloldódjanak, és lehetőleg megtanulják egymás nevét. Sokat szoktunk nevetni. Mivel első este általában olyan nagy az izgalom, hogy semmi remény nincs arra, hogy időben elaludjanak, el szoktunk menni egy esti sétára. A közös ima után még minden szobában mesélünk.

A hétre választunk egy női szentet, akit a kislányok elé állítunk mint eszményképet, s a hét 5 napján kiemeljük életének eseményei segítségével egy-egy tiszteletreméltó követendő tulajdonságát. Füzetet is kapnak a gyerekek, amibe közösen lerajzoljuk a történetet, amit hallunk. A füzet aztán emlék a táborból, az élmények megerősítése.

A hét során végigimádkozunk egy teljes rózsafüzért, minden nap egy tizedet. Erre általában nap közben kerül sor, ha kirándulunk, akkor a pihenőnél. Mindig nagy élmény ez a szabadban végzett közös ima. Ilyenkor szokott M. Ildikó néni választott szentükről mesélni. Nagy élmény látni a csillogó szemeket, ahogy ezek a kislányok figyelnek.

Sokat kirándulunk. Ha jó az idő, akkor minden nap: „erős gyerekeket neve-

lünk!” A kirándulások közben énekelünk, és olyankor mód nyílik arra, hogy beszélgessünk a kislányokkal, jobban megismerjük őket. Szerdán szokott lenni a „nagy kirándulás”, ilyenkor általában nem érünk haza ebédre. Egyik évben egy ilyen kiránduláson, kb. 6-8 km megtétele után, egy nehéz meredek úton meztláb csúszkálva lefelé, egyszer csak azt mondja az egyik kislány, akivel együtt küzdötünk: „nem is olyan rossz ez a tábor! A bátyám a múltkor nem érezte jól magát a táborban. De ha ő megkérdez engem, azt fogom neki mondani, hogy jó volt.” – Ezért érdemes csinálni! Kirándulás közben magától értetődően elimádkozzuk délben az Úrangyalát. Általában valamerről hozza a szél a harangszót.

A kézműves foglalkozások célja – amire szintén majdnem minden nap sor kerül – nem csak az, hogy ügyesedjenek, hanem az is, hogy odafigyeljenek egymásra, segítsenek egymásnak.

Kedvenc játékunk a partizán. Ez egy olyan mozgalmas játék, ahol minden játékos szinte állandó mozgásban van. Két-három játék után új csapatokat alakítunk. Mi, felnőttek választjuk ki a csapatkapitányokat, és ők választják a csapatukat. Ez biztosítja azt, hogy ne legyen klikkesedés. Törekszünk arra, hogy minden gyereket befogadjanak a többiek. Megtapasztalják, hogy mindenkinek helye van, a gyengének és az erősnek is, még több dudás is megfér egy csárdában!

Esténként tábortűzet gyújtunk, vagy a házban gyűlünk össze közös játékokra, melyet az esti ima zár. Ilyenkor különösen megtapasztaljuk az együttlét örömét.

Ha végre mindenki megtalálta az ágyául szolgáló matracot és elhelyezkedett, akkor jön az esti mese. Ha már nagyon fáradtak, de még nem sikerül elaludni, akkor „sajnos” addig ott kell ülni valamelyikünknek, amíg az utolsó kuncogás is elnémul, és csak egyenletes szuszogás hallatszik. Csak ez a módszer vált be.

A hét folyamán, a lehetőségtől függően részt veszünk egy szentmisén, ami előtt általában gyónásra is nyílik lehetőség.

Utolsó délelőtti csapaversenyt rendezünk, ahol a héten hallottak, tanultak alapján összemérjük tudásunkat. Az utolsó ebéd után közös imával, „aratással” zárjuk a hetet.

Egy kis gyakorlati feladatot is kap minden nap mindenki: csapatonként az ő feladatuk az asztalterítés és -leszedés, a mosogatás, a reggeli- és vacsorakészítés.

Természetesen a kegyelmi tőkét is igyekszünk gyarapítani a hét folyamán. Ez nekünk, felnőtteknek mindig sikerül. Bár nagyobb nehézségeink még nem adódtak a tíz év folyamán, azért néha elkelt a Szűzanya segítsége. Például amikor egyszer teljesen eltévedtünk az erdőben. Vagy amikor valakinek elkezd fájni a hasa, és ki tudja, mi lesz belőle... És Anyánk mindig tökéletesen gondoskodik mindenről. Hálásak vagyunk, hogy ezt a szép feladatot ránk bízta.

MPHC

Schumicky Ildikó, Megyimorecz Ildikó

Elkészült a lányok honlapja, címe: lanyok.schoenstatt.hu

Minden kedves érdeklődőt, de főleg a schönstatti lányokat sok szeretettel vár! Olvashattok rajta aktuális információkat, beszámolókat, és található rajta chat is, ahol mindenféléről beszélgethetünk. Várjuk az ötleteket, írásokat is a lanyok@schoenstatt.hu címre!

Lánytáborok időpontjai:

A kislánytábor időpontja: aug. 5–7. Epölbe megyünk. A költség max. 12 000 Ft lesz. Vezetők: Megyimorecz Ildi és Schumicky Ildi. A jelentkezéseket a köv. elérhetőségeken várjuk: schumicky.ildi@sch-ps.hu vagy 20/343 1066 telefonszámon.

13–15 évesek Óbudavár 2009. 07. 28. – 08. 06.

16–18 évesek Óbudavár 2009. 08. 07. – 13.

Jelentkezés: guldveronika@gmail.com.

Az érettségi után levők tábora egyelőre még alakulóban, de mindenki meg fogja tudni időben!:)

A plakát pályaszatra készítette: Csabai Márk

„A szeretet nem azt jelenti, hogy két ember egymás szemébe néz, hanem azt, hogy ketten egy irányba tekintenek.” Saint-Exupéry –Ezt az idézetet és a mi gondolatainkat a család fontosságáról hűten tükrözi ez a plakát: a Szűzanya és a karjában lévő kis Jézus tanításain keresztül figyelni a nagy világot, családient gyermekünkkel, és közösségekben egy cél felé haladni az úton!

...meri nekünk, keresztényeknek „ketős állampolgárságunk” van: arra vagyunk hivatottak, hogy Istenben és az Ó országában, de egyidejűleg ebben a világban is otthon legyünk.” (2008. februári Ókris)

... a belkővárosok egészére. Ekkoriban ezért is éreztünk meg, miért kell olyan komolyan élnünk, amely nem csak olyan, hanem egy igazi, amelynek spirituális hatása van. (2008. februári Ókris)

A plakát pályaszatra készítette: Kovács Ildikó

A közösségünk háttérje abban rejlik, hogy Isten útján haladjunk, és őt kövessük a Szűzanyán keresztül, annyá, amennyire (amikor imádkozni tanítjuk gyermekeinket), apaként amikor gyermekeinket kezünkben tartjuk egy hosszú és nehéz nap után, keresztiszőlőként amikor keresztgyermekünket a keresztvíz alá emeljük, és közösségként amikor együtt dicsőítjük az Urat!

Ég, – de azt, aki gyújtotta, nem láttam.
És azt sem, aki szelíd olajával
Táplálja, hogy ki ne húnyjon a lángja,
Szent, személytelen járása-kelése,
Művében dereng alázatossága, –
Hajnalban jár, vagy éjnek idején,
Meg nem foghatom s még nem láttam én.

Ó, égnek, égnek ilyen örökmécsek,
Derengnek, – és nemcsak a templomokban,
És vannak ilyen szolgáló-leányok,
Suhanók, lengők, tűnők, mint az álmok,
Művekben dereng alázatosságok.

Ilyen lélek szerettem volna lenni,
Láthatatlanul munkálkodva menni
Sziürkületkor az élet templomába.
Míg künt ragyognak reklám-fényjelek
S lüktet a világ torkában a láva...

Reményik Sándor